

מַעֲשֵׂה יב מִבְּעַל-תְּפִלָּה

מַעֲשֵׂה: פֶּעַם אַחַת הָיָה בְּעַל-תְּפִלָּה, שֶׁהָיָה עוֹסֵק תָּמִיד בְּתַפְלוֹת וְשִׁירוֹת וְתַשְׁבְּחוֹת לַיהוָה יִתְבָּרַךְ, וְהָיָה יוֹשֵׁב חוּץ לַיְשׁוּב, וְהָיָה רָגִיל לִכְנֹס לַיְשׁוּב, וְהָיָה נִכְנֵס אֶצֶל אִיזָה אָדָם. מִסְתַּמָּא הָיָה נִכְנֵס לְהַקְטִינִים בְּמַעֲלָה, כְּגוֹן עֲנִיִּים וְכִיּוֹצֵא, וְהָיָה מְדַבֵּר עַל לְבוֹ מֵהַתְּכֵלִית שֶׁל כָּל הָעוֹלָם, הַיּוֹת שְׂבָאָמֶת אֵין שׁוּם תְּכֵלִית כִּי-אֵם לְעַסֵּק בְּעִבּוֹדַת הַשֵּׁם כָּל יְמֵי חַיָּיו וְלִבְלוֹת יָמָיו בְּתַפְלָה לַיהוָה יִתְבָּרַךְ וְשִׁירוֹת וְתַשְׁבְּחוֹת וְכוּ', וְהָיָה מְרַבֵּה לְדַבֵּר עִמּוֹ דְבָרֵי הַתְּעוֹרְרוֹת כְּאֵלוֹ, עַד שֶׁנִּכְנְסוּ דְבָרָיו בְּאֲזִנָּיו, עַד שֶׁנִּתְרַצָּה אוֹתוֹ הָאָדָם לְהִתְחַבֵּר עִמּוֹ. וְתַכֵּף כְּשֶׁנִּתְרַצָּה עִמּוֹ, הָיָה לוֹקְחוֹ וּמוֹלִיכּוֹ לְמִקְוָמוֹ שֶׁהָיָה לוֹ חוּץ לַיְשׁוּב, כִּי אוֹתוֹ הַבְּעַל-תְּפִלָּה הַזֶּה לֹא בָחַר לוֹ מְקוֹם חוּץ לַיְשׁוּב כִּי-לֹא. וּבְאוֹתוֹ הַמְּקוֹם הָיָה שֵׁם נֶהַר לְפָנָיו, גַּם הָיָה שֵׁם אֵילָנוֹת וּפְרוֹת, וְהָיוּ אוֹכְלִים מִן הַפְּרוֹת, וְעַל בְּגָדִים לֹא הָיָה מְקַפֵּיד כְּלָל. וְכֵן הָיָה רָגִיל תָּמִיד לִכְנֹס לַיְשׁוּב וּלְפַתּוֹת וּלְרַצּוֹת בְּנִי-אָדָם לְעִבּוֹדַת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ לֵילֵךְ בְּדַרְכּוֹ לְעַסֵּק בְּתַפְלוֹת וְכוּ'. וְכֵל מִי שֶׁהָיָה מְרַצָּה עִמּוֹ, הָיָה לוֹקְחוֹ וּמוֹלִיכּוֹ לְמִקְוָמוֹ חוּץ לַיְשׁוּב כִּי-לֹא. וְהֵם הָיוּ עוֹסְקִים שֵׁם רַק בְּתַפְלוֹת וְשִׁירוֹת וְתַשְׁבְּחוֹת לַיהוָה יִתְבָּרַךְ וּוְדוּיִים וְתַעֲנִיתִים וְסִגּוּפִים וְתַשׁוּבָה וְכִיּוֹצֵא בְּזֶה. וְהָיָה נוֹתֵן לָהֶם חֲבוּרִים שֶׁהָיוּ לוֹ בְּעִנְיֵי תַפְלוֹת וְשִׁירוֹת וְתַשְׁבְּחוֹת וּוְדוּיִים, וְהָיוּ עוֹסְקִים בְּזֶה תָּמִיד, עַד שֶׁהָיוּ נִמְצָאִים גַּם בְּאוֹתָן הָאֲנָשִׁים שֶׁהֵבִיאָם לָשֵׁם, שֶׁהָיוּ רְאוּיִים גַּם-כֵּן לְקַרֵּב בְּנִי-אָדָם

לעבודת השם יתברך, עד שהיה נותן לאחד רשות, שגם הוא יכנס
 לישוב לעסק בענין הנ"ל, דהינו לקרב בני-אדם להשם יתברך כנ"ל,
 וכן היה הבעל-תפלה הנ"ל עוסק בענין זה תמיד והיה מקרב בכל
 פעם אנשים ומוציאם מן הישוב כנ"ל, עד שנעשה רשם בעולם,
 והתחיל הדבר להתפרסם, כי פתאום נמלטו איזה אנשים מן המדינה,
 ולא נודע אים, וכן נודמן שפתאום נאבד אצל אחד בנו, וכיוצא בו,
 ולא נודע איפה הם, עד שנודע, היות שנמצא הבעל-תפלה הנ"ל,
 שהוא הולך ומפחה בני-אדם לעבודת השם יתברך כנ"ל, אך לא
 היה אפשר להפירו ולתפסו, כי הבעל-תפלה הזה היה מתנהג בחכמה,
 והיה משנה ומחליף עצמו אצל כל אחד ואחד בשנוי אחר, שאצל
 זה היה נדמה בעני, ואצל זה כסוחר, ואצל זה בענין אחר וכיוצא
 בזה. גם כשהיה נכנס לדבר עם בני-אדם, כשהיה רואה שאינו יכול
 לפעל אצלם פונתו, היה מרמה אותם בדברים, עד שלא היו מבינים
 כלל פונתו הטובה, וכאלו אין פונתו כלל לענין הנ"ל, דהינו לקרב
 להשם יתברך, ולא היה אפשר כלל להבין שפונתו לזה, אף-על-פי
 שבאמת כל עקר פונתו כשהיה מדבר עם בני-אדם היה רק לזה,
 לקרב להשם יתברך כנ"ל, כי כל פונתו היה רק זאת. רק כשהיה
 מבין שאינו פועל אצלו, היה מסבכו ומעקמו ומרמהו, עד שלא היה
 יכול כלל להבין פונתו הטובה, והיה הבעל-תפלה עוסק בענין זה,
 עד שנעשה רשם ופרסום בעולם, והיו מצפים לתפסו, אך לא היה
 אפשר כנ"ל.

והיה הבעל-תפלה הנ"ל עם אנשיו יושבים חוץ לישוב כנ"ל ועוסקים
 רק בענינים הנ"ל: בתפלה ושירות ותשבחות להשם יתברך

וודוויים ותעניתים וסגופים ותשובות כנ"ל. גם היה ענין הבעל-תפלה הנ"ל, שהיה יכול להספיק לכל אחד ואחד מה שצריך, ואם היה מבין באחד מאנשיו, שלפי מחו הוא צריך לעבודת השם, שיהא הולך מלבש במלבושי זהב, (שקורין "גילדין גישטיקט"), היה מספיק לו. וכן להפך, שלפעמים נתקרב אליו איזה עשיר, והיה מוציאו מן הישוב כנ"ל, והיה מבין שזה העשיר צריך לילך בבגדים קרועים ונבזים היה מנהיגו כך. הכל כפי שהיה יודע צרך הספקת כל אחד ואחד, היה מספיק לו. ואצל אלו האנשים שקרבם להשם יתברך, היה תענית או סגוף גדול יקר יותר מכל התענוגים שבעולם, פי היה להם תענוג מן הסגוף גדול או מתענית יותר מכל התענוגים שבעולם:

ויהי היום, והיה מדינה, שהיה שם עשירות גדול, שהיו כלם עשירים, אך היה דרכם והנהגתם זר ומשונה מאד, כי הכל היה מתנהג אצלם כפי העשירות, שהיה ערך מעלת כל אחד ואחד כפי העשירות שלו, שמי שיש לו כך וכך אלפים או רבבות, יש לו מעלה זו, ומי שיש לו כך וכך ממון, יש לו מעלה אחרת, וכן פיוצא בזה, כל סדר המעלות היה אצלם כפי הממון של כל אחד ואחד, ומי שיש לו כך וכך אלפים ורבבות כפי הסכום שהיה קצוב אצלם, הוא מלך. וכן היה להם דגלים, שמי שיש לו כך וכך ממון, הוא בדגל זה, ויש לו אותו המעלה פלוגית באותו הדגל, ומי שיש לו כך וכך ממון, הוא בדגל אחר, ויש לו שם איזה מעלה באותו הדגל, לפי ערך ממונו. והיה קצוב אצלם כמה ממון יהיה לו, ויהיה נחשב באותו הדגל במעלה פלוגית, וכמה ממון יהיה לו,

ויהיה נחשב כדגל אחר באיזה מעלה. וכן הדרגא והמעלה של כל אחד ואחד ה'יה הכל כפי הממון, כפי מה שהיה קצוב אצלם. וכן היה קצוב אצלם, כשיש לו כך וכך ממון, הוא סתם כן-אדם, ואם יש לו עוד פחות מזה, הוא חיה או עוף וכיוצא. והיה אצלם חיות רעות ועופות, דהינו, כשיש לו רק כך וכך, הוא נקרא אריה אנושי. (בלשון אשכנז: "איין מענטשליכר לייב") וכן כיוצא בזה שאר חיות רעות ועופות וכו', דהינו, שלפי מעוט ממנו הוא רק חיה או עוף וכו', כי עקר היה אצלם הממון, ומעלה ודרגא של כל אחד היה רק לפי הממון:

ונשמע בעולם שיש מדינה כזו, והיה הבעל-תפלה מתאנח על זה, והיה אומר: מי יודע עד היכן הם יכולים לילך ולתעות על-ידי זה. ונמצאו אנשים מאנשיו של הבעל-תפלה הנ"ל, ולא שאלו את דעתו כלל, והלכו לשם, אל המדינה הנ"ל, להחזירם למוטב, כי היה להם רחמנות גדול עליהם, על שנתעו כל-כך בתאות ממון, ובכפרט שהבעל-תפלה הנ"ל אמר שהם יכולים לילך ולתעות יותר ויותר כנ"ל. על-כן הלכו אלו האנשים הנ"ל אל אותו המדינה הנ"ל, אולי יחזירו אותם למוטב. והלכו לשם, וכאו אל המדינה הנ"ל, ונכנסו לאחד מהם, מסתמא נכנסו לאיזה חיה דהינו לאדם שהוא קטן במעלה, כי יש לו סך מועט, שהיה נקרא אצלם חיה כנ"ל, והתחילו לדבר עמו כדרךם, אשר באמת אין זה תכלית כלל, ועקר התכלית הוא רק עבודת השם וכו', ולא שמע להם כלל, כי כבר נשתרש אצלם שעקר הוא רק הממון. וכן היה מדבר עוד עם אחר, ולא שמע אליו גם-כן, והוא הינו אחד מאנשי הבעל-תפלה הנ"ל,

הָיָה מְרַבֵּה לְדַבֵּר עִמּוֹ, וְהָשִׁיב לוֹ זֶה הָאִישׁ שֶׁדִּבֶּר עִמּוֹ: וַיִּתֵּר מִזֶּה
 אִין לִי פְּנָאֵי כָּלֵל לְדַבֵּר עִמָּךְ. שְׂאֵלוֹ: מִפְּנֵי מָה. הָשִׁיב לוֹ: הַיּוֹת
 שְׂאֲנַחְנוּ כְּלָנוּ מוֹכְבִּים עִתָּה לְעַקֵּר מִן הַמְּדִינָה לִילָךְ לְמְדִינָה אַחֲרֶת,
 בְּאֲשֶׁר שְׂרָאִינוּ שְׁעַקֵּר הַתְּכָלִית הוּא רַק הַמָּמוֹן, עַל־כֵּן נִסְכָּם אֲצִלְנוּ,
 לִילָךְ לְמְדִינָה שְׂשֵׁם יְכוּלִין לַעֲשׂוֹת מָמוֹן, דְּהֵינּוּ, שְׂיִישׁ שָׁם עֶפְרָ שְׁעוֹשֵׁין
 מָמוֹנוּ זָהָב וְכֶסֶף. עַל־כֵּן אָנוּ צְרִיכִין עִתָּה לִילָךְ כְּלָנוּ אֶל אוֹתָהּ
 הַמְּדִינָה. גַּם נִסְכָּם אֲצִלְם, שְׁהֵם רוֹצִים שְׂיִהְיוּ אֲצִלְם כּוֹכְבִים וּמְזוֹלוֹת
 גַּם־כֵּן, דְּהֵינּוּ, שְׂמִי שְׂיִהְיָה לוֹ כְּל־כָּךְ מָמוֹן כְּפִי הַסְּכּוּם שְׁקָצְבוּ עַל
 זֶה הוּא יִהְיָ כּוֹכֵב כִּי מֵאַחַר שְׂיִישׁ לוֹ כְּל־כָּךְ מָמוֹן, יֵשׁ לוֹ הַכַּחַ
 שֶׁל אוֹתוֹ הַכּוֹכֵב, כִּי הַכּוֹכֵב מְגִדֵּל הַזָּהָב, כִּי מָה שְׂיִישׁ עֶפְרָ שְׁעוֹשֵׁין
 מִמֶּנָּה זָהָב, זֶהוּ מַחֲמַת הַכּוֹכֵב, שְׂמְגִדֵּל בְּאוֹתוֹ הַמְּקוֹם עֲפָרוֹת זָהָב.
 נִמְצָא שְׂהַזָּהָב הוּא נִמְשָׁךְ מִן הַכּוֹכְבִים, וּמֵאַחַר שְׂיִישׁ לְאַחַד כְּל־כָּךְ
 זָהָב, נִמְצָא שְׂיִישׁ לוֹ כַּח אוֹתוֹ הַכּוֹכֵב, וְעַל־כֵּן הוּא בְּעֵצְמוֹ כּוֹכֵב. וְכֵן
 אָמְרוּ, שְׂיִהְיוּ אֲצִלְם מְזוֹלוֹת גַּם־כֵּן, דְּהֵינּוּ כְּשִׂיִהְיָה לְאַחַד כָּךְ וְכָךְ כְּפִי
 הַסְּכּוּם שְׁקָצְבוּ עַל זֶה, הוּא יִהְיָ מְזוֹל, וְכֵן עָשׂוּ לָהֶם מִלְּאָכִים, הַכַּל
 כְּפִי רַבּוּי הַמָּמוֹן כְּנ"ל, עַד שְׂהַסְּפִימוּ בִּינֵיהֶם, שְׂיִהְיוּ לָהֶם גַּם־כֵּן
 אֲלֻקוֹת, שְׂמִי שְׂיִהְיָה לוֹ רַבּוּי מָמוֹן הַרְבֵּה, כָּךְ וְכָךְ אֲלָפִים וּרְכָבוֹת,
 כְּפִי מָה שְׁקָצְבוּ עַל זֶה, הוּא יִהְיָ אֲלוֹק, כִּי מֵאַחַר שְׂהֲאֲלָקִים שׁוֹפְעֵ
 בּוֹ כְּל־כָּךְ מָמוֹן, עַל־כֵּן הוּא בְּעֵצְמוֹ אֲלוֹק. וְכֵן קִיְמוּ וְעָשׂוּ כְּכֹל הַנִּזְכָּר.
 גַּם אָמְרוּ, שְׂאִין רְאוּי לָהֶם לֵישֵׁב כָּלֵל בְּאֲוִירָא דְּהָאֵי עֲלֵמָא, וְאִין
 רְאוּי לָהֶם לְהַתְּעַרֵּב עִם בְּנֵי־הָעוֹלָם, שְׂלֵא יִטְמְאוּ אוֹתוֹן, כִּי שְׂאֵר
 בְּנֵי־הָעוֹלָם הֵם טְמֵאִים כְּנֻגְדָם, עַל־כֵּן יִשְׁבוּ עֵצְמוֹן שְׂיִבְקָשׁוּ לָהֶם הָרִים
 הַגְּבוּהִים כִּיּוֹתֵר מִכָּל הָעוֹלָם וַיִּשְׁבוּ שָׁם, כְּדִי שְׂיִהְיוּ מְרוֹמְמִים מֵאֲוִירָא
 דְּעֲלֵמָא. וְשִׁלְחוּ אֲנָשִׁים לְבַקֵּשׁ וּלְחַפֵּשׂ הָרִים הַגְּבוּהִים כְּנ"ל, וְהִלְכוּ

ובקשו ומצאו הרים גבוהים מאד, והלכו כל בני-המדינה וישבו שם על ההרים הגבוהים, הינו שעל כל הר והר ישבו שם איזה קבוץ מאנשי המדינה הנ"ל, ועשו סביב ההר חוקת גדול, והיה שם חפירות גדולות וכיוצא סביב ההר, עד שלא היה אפשר בשום אופן שיבוא אליהם שום אדם, כי לא היה, רק שביל נעלם אל ההר, באופן שאדם אחר לא היה יכול כלל לבוא אליהם, וכן בהר השני וכן בכל ההרים, עשו חוקת וכו' הנ"ל, והעמידו שומרים ברחוק מן ההר, כדי שלא יתקרב להם זר. והם היו יושבים שם על ההרים, והיו מתנהגים במנהג הנ"ל, והיו להם אלהות רבים, דהינו לפי הממון הנ"ל.

ומאחר שהיה העקר אצלם הממון, עד שעל-ידי ממון הרבה היו נעשים אלו, על-פני היה להם חשש מרציחה וגזלה, כי כל אחד יהיה רוצח וגזלן, כדי שיהיה נעשה אלוך על-ידי הממון שיגזל. אך אמרו, שמאחר שהוא אלוך דהינו העשיר בעל-הממון הוא אלוך, הוא ישמר מגזלות ורציחות, ותקנו עבודות וקרפנות, שיהיו מקריבים ומתפללים אל האלקות הנ"ל. גם היו מקריבים בני-אדם, והיו מקריבין את עצמן אל האלקות הנ"ל, כדי שיהיה נכלל בו, ואחר-כך יתגלגל ויהיה עשיר, כי עקר האמונה היה אצלם הממון הנ"ל. והיה להם עבודות וקרפנות וקטרת, שהיו עובדים בהם את האלקות הנ"ל דהינו בעלי הממון הרבה הנ"ל, וכודאי אף-על-פי-כן היתה המדינה מלאה מרציחה וגזלה, כי מי שלא היה מאמין בעבודות הנ"ל היה רוצח וגזלן, כדי שיהיה לו ממון, כי עקר היה אצלם הממון הנ"ל, כי על-ידי הממון יכולים לקנות כל דבר: אכילה

ומלבושים, ועקר חיות האדם על-ידי הממון פן היתה סברתם לפי דעתם המשבשת והנבוכה. על-כן היה הממון האמונה שלהם, והיו משתדלים שלא יהיה נחסר אצלם ממון כלל, כי הממון הוא עקר האמונה והאלקות שלהם כנ"ל. אדרבא, צריכים להשתדל להוסיף ולהכניס ממון ממקומות אחרים לתוך המדינה. והיו יוצאים מהם סוחרים לסחר במדינות אחרים כדי להשתפר ממון, להכניס ממון יותר לתוך המדינה. וצדקה בודאי הוא אסור גדול לפי דעתם, כי הוא מחסיר שפע ממונו אשר נתן לו האלקים, אשר זה הוא העקר, שיהיה לו ממון, והוא פוגם ומחסיר ממונו. על-כן בודאי היה אסור אצלם לתן צדקה. גם היה אצלם ממנים, שהיו ממנים להשגיח על כל-אחד אם יש לו כל-כך ממון כמו שהוא אומר, כי כל אחד היה צריך להראות עשרו בכל פעם, כדי שיהיה נשאר באותו המעלה שהיה לו לפי ממונו כנ"ל. ולפעמים היה נעשה מחיה אדם ומאדם חיה, דהינו, כשאחד אבד ממונו, אזי נעשה מאדם חיה, אחר שאין לו ממון, וכן להפך, כשאחד הרויח ממון, אזי נעשה מחיה אדם, וכן בשאר המעלות כפי הממון כנ"ל. והיו להם צורות ופארעטין (א) של אותן האלקות דהינו בעל-הממון, והיו אצל כל אחד ואחד צורות הללו, והיו מחפקים ומנשקים אותם, כי זה היה העבודה והאמונה שלהם כנ"ל:

והאנשים הנ"ל, דהינו האנשים הכשרים של הבעל-תפלה הנ"ל, חזרו למקומם וספרו להבעל-תפלה מגדל הטעות והשטות של אותה המדינה, איך הם נבוכים מאד בתאות ממון, ושהם רוצים

לעקר למדינה אחרת ולעשות להם פוככים ומזלות. ענה ואמר הבעל-תפלה הנ"ל, שהוא מתירא שלא יתעו יותר ויותר. אחר-כך נשמע שעשו לעצמן אלקות כנ"ל. ענה ואמר הבעל-תפלה הנ"ל, שעל דבר זה היה מתירא ודואג מתחלה. והיה לו להבעל-תפלה רחמנות גדול עליהם, ונתישב לילך בעצמו לשם, אולי ישיב אותם מטעותם. והלך לשם הבעל-תפלה, ובא אל השומרים שעומדים סביב החר, והשומרים מסתמא היו אנשים קטנים במעלה, שהם רשאים לעמד באוירא דהאי עלמא, פי אנשים שיש להם מעלות מחמת הממון כנ"ל, הם אינם יכולים כלל להתערב עם בני-העולם ולעמד באוירא דהאי עלמא, שלא יטמאו עצמן כנ"ל, ולא היו יכולים לדבר כלל עם בני-העולם, שלא יטמאו אותם בהבל פיהם על-פני בודאי השומרים שעמדו חוץ לעיר היו קטנים במעלה כנ"ל. אך גם השומרים היה להם הצורות הנ"ל, והיו מחבקים ומגשקים אותם בכל פעם, פי גם אצלם היה עקר האמונה הממון כנ"ל. ובא הבעל-תפלה הנ"ל אצל שומר אחד והתחיל לדבר עמו מהתכלית, באשר שעקר התכלית הוא רק עבודת השם, תורה ותפלה ומעשים טובים וכו', והממון הוא שטות, ואינו תכלית כלל וכו'. ולא שמע אליו כלל השומר הנ"ל, פי כבר נשקע אצלם מימים רבים שעקר הוא רק הממון כנ"ל. וכן הלך הבעל-תפלה לשומר שני ודבר עמו גם-כן כנ"ל, ולא שמע אליו גם-כן. וכן הלך אל כל השומרים, ולא שמעו אליו כלל. וישב עצמו הבעל-תפלה, ונכנס לתוך העיר שהיתה על החר כנ"ל. בשבא לשם היה אצלם פליאה, ושאלו אותו: איך נכנסת לכאן. פי לא היה אפשר לשום אדם לכנס אצלם כנ"ל. השיב להם: מאחר שפבר נכנסתי, יהיה איך שיהיה, מה אתם שואלים על זה. והתחיל

הבעל-תפלה לדבר עם אחד מהתכלית וכו' כנ"ל, ולא שמע אליו כלל, וכן השני וכן כלם, כי כבר נשקעו בטעותם הנ"ל. והיה הדבר תמוה בין אנשי העיר על שבא אדם אצלם, ומדבר אליהם בדברים האלה הפך אמונתם. והרגישו בעצמן אולי האדם הזה הוא הבעל-תפלה, כי כבר נשמע אצלם שיש בעל-תפלה כזה בעולם, כי כבר נתפרסם הדבר של הבעל-תפלה בעולם כנ"ל, והיו קורין אותו בעולם: "דער פרומער בעל-תפלה" (ב), אך לא היה אפשר להם להכירו ולתפוסו, כי היה משנה עצמו אצל כל אחד ואחד. אצל זה היה נדמה כסוחר ואצל זה כעני וכו' כנ"ל ותכף נמלט משם:

ויהי היום, והיה גבור, שנתקבצו אליו כמה גבורים, והיה הגבור עם גבוריו הולך וכובש מדינות, ולא היה רוצה ביאם הכנעה, וכשהיו בני מדינה מכניעים עצמן תחתיו, היה מניחם, ואם לאו, היה מחריבם. והיה הולך וכובש, ולא היה רוצה שום ממון, רק הכנעה, שיהיו תחתיו. והיה דרכו של הגבור, שהיה שולח למדינה גבוריו כשהיה עדין רחוק ממנה הרבה, חמשים פרסאות, שיכניעו עצמן תחתיו, והיה כובש מדינות כנ"ל.

והסוחרים של המדינה של עשירות הנ"ל, שהיו סוחרים במדינות אחרות כנ"ל באו למדינתם, וספרו מהגבור הנ"ל, ונפל עליהם פחד גדול. ואף-על-פי שהיו מרצים להכניע עצמן תחתיו, אך ששמעו שהוא ממאס בממון ואינו רוצה ממון כלל, וזה היה הפך אמונתם, על-כן היה בלתי אפשר אצלם להכניע תחתיו, כי היה

אצלם כמו שמד, מאחר שאינו מאמין כלל באמונתם, דהינו בממון. ונתיראו מאד מלפניו, והתחילו לעשות עבודות ולהקריב קרבנות לאלקותם הנ"ל, והיו לוקחים חיה דהינו מי שיש לו ממון מעט, שהוא חיה אצלם, והקריבו לקרבן לאלקות הנ"ל, וכיוצא באלו העבודות כנ"ל. והגבור הנ"ל היה הולך ומתקרב אליהם בכל פעם, והתחיל לשלח אליהם גבוריו מה הם רוצים בדרך כנ"ל, והיה עליהם פחד גדול, ולא היו יודעים מה לעשות, ויעצו אותם אנשים סוחרים שלהם: היות שהיו במדינה, שכל בני המדינה הם כלם אלקות, ונוסעים עם מלאכים, דהינו שכל אנשי אותה המדינה מקטן ועד גדול הם כלם עשירים מפלגים, עד שהקטן שבהם הוא גם כן אלוך לפי טעותם כי הקטן שבהם הוא עשיר מפלג, ויש לו כל כך בשעור הקצוב לאלוך אצלם וכנ"ל, וגם נוסעים עם מלאכים, פי הסוסים שלהם הם מכסים בעשירות גדול בזהב וכיוצא, עד שפסוי של סוס אחד עולה לסך של מלאך שלהם. נמצא שנוסעים עם מלאכים, שקושרים שלשה זוגות מלאכים אל העגלה ונוסעים עמהם. בכך צריכין לשלח אל אותה המדינה, ומשם יהיה להם עזרה בודאי, מאחר שכל המדינה הם כלם אלקות כל זה היתה עצת הסוחרים שלהם. והוטב הדבר בעיניהם מאד, כי היו מאמינים שבודאי יהיה להם ישועה משם, מאחר שהם כלם אלקות כנ"ל:

והבעל-התפלה הנ"ל ישב עצמו שילך עוד הפעם אל אותו המדינה הנ"ל, אולי אף-על-פי-כן ישיב אותם מטעותם זה. והלך לשם ובא אל השומרים והתחיל לדבר עם שומר אחד בדרך, וספר לו השומר מהגבור הנ"ל, שיש להם פחד גדול

ספורי מבַעַל-תַּפְּלָה קמט מעשיות

מִפְּנֵי וְכוּ' כַּנ"ל. וְשָׂאֵל אוֹתוֹ הַבַּעַל-תַּפְּלָה: וְמָה אַתֶּם רוֹצִים לַעֲשׂוֹת. וְסֵפֶר לוֹ הַשּׁוֹמֵר עֲנִין הַנ"ל, שֶׁהֵם רוֹצִים לְשַׁלַּח אֶל הַמְּדִינָה שֶׁהֵם כָּלָם אֵלֶקוֹת וְכוּ' כַּנ"ל. וְשִׁחַק מִמֶּנּוּ מְאֹד הַבַּעַל-תַּפְּלָה וְאָמַר לוֹ: הֲלֹא הַכֹּל שְׁטוֹת גְּדוֹל, כִּי גַם בְּנֵי אוֹתָהּ הַמְּדִינָה הֵם כָּלָם רַק בְּנֵי-אָדָם כְּמוֹנֵי, וְגַם אַתֶּם כָּלְכֶם וְאֱלֹקִים שְׁלֹכֶם, כָּלָם הֵם רַק בְּנֵי-אָדָם וְלֹא אֱלֹהִים, רַק שֵׁשׁ יַחִיד בְּעוֹלָם שֶׁהוּא הַבּוֹרָא יִתְבָּרַךְ שְׁמוֹ, וְאוֹתוֹ לְבַד רָאוּי לַעֲבֹד, וְלוֹ רָאוּי לְהִתְפַּלֵּל, וְזֶהוּ עֵקֶר הַתְּכֵלִית, וְכִיּוֹצֵא בְּדַבְרִים אֵלֹו דְבַר הַבַּעַל-תַּפְּלָה אֶל הַשּׁוֹמֵר הַנ"ל, וְלֹא שָׁמַע אֱלֹו הַשּׁוֹמֵר, כִּי כָּבַר נִשְׁקַע אֶצְלָם טְעוֹתָם מִיָּמִים רַבִּים כַּנ"ל. אַךְ אַף-עַל-פִּי-כֵן הַבַּעַל-תַּפְּלָה הִרְבָּה עֲלָיו דְּבָרִים, עַד שֶׁלְּבַסּוֹף הִשִּׁיב לוֹ הַשּׁוֹמֵר: וְיֵתֵר מִזֶּה מָה אֲנִי יֹכּוֹל לַעֲשׂוֹת. הֲלֹא אֲנִי רַק יַחִיד בְּעוֹלָם וְיֵשׁ כְּנַגְדִי בְּנֵי הַמְּדִינָה שֶׁהֵם רַבִּים. וְזֹאת הַתְּשׁוּבָה הִיְתָה קִצְתָּ נַחֲמָה לְהַבַּעַל-תַּפְּלָה, כִּי הֵבִין שֶׁהִתְחִילוּ דְּבָרָיו קִצְתָּ לְפָנָם בְּאֲזֵנֵי הַשּׁוֹמֵר, כִּי הַדְּבָרִים שֶׁדִּבֶּר הַבַּעַל-תַּפְּלָה מִקְדָּם בְּפַעַם הָרִאשׁוֹנָה עִם אוֹתוֹ הַשּׁוֹמֵר, וְהַדְּבָרִים שֶׁדִּבֶּר עִתָּה נִתְקַבְּצוּ יַחַד, עַד שֶׁעָשׂוּ אִיזָה רִשָּׁם כָּלְבוֹ, עַד שֶׁהִתְחִיל מְעַט לְהִסְתַּפֵּק וּלְנַטוֹת אֱלֹו קִצְתָּ, כַּנֶּרְאָה מִתּוֹךְ הַתְּשׁוּבָה הַנ"ל. וְכֵן הִלָּךְ הַבַּעַל-תַּפְּלָה אֶל הַשּׁוֹמֵר הַשְּׁנִי וְדִבֶּר עִמוֹ גַּם-כֵּן כַּנ"ל וְלֹא שָׁמַע אֱלֹו גַם-כֵּן, וּבַסּוֹף הִשִּׁיב לוֹ גַּם-כֵּן כַּנ"ל: הֲלֹא אֲנִי יַחִיד כְּנַגְדִי בְּנֵי-הַמְּדִינָה וְכוּ' כַּנ"ל, וְכֵן כָּל הַשּׁוֹמְרִים כָּלָם הִשִּׁיבוּ לוֹ תְּשׁוּבָה זֹו בְּסוֹף.

אֲחֵר-כֵּן וְכֵן הַבַּעַל-תַּפְּלָה אֶל הָעִיר, וְהִתְחִיל שׁוֹב לְדַבֵּר עִמָּם כְּדָרְכוֹ, בְּאֲשֶׁר שְׁכָלָם בְּטַעוֹת גְּדוֹל, וְאִין זֶה תְּכֵלִית כָּלָל, רַק עֵקֶר הַתְּכֵלִית לַעֲסֹק בְּתוֹרָה וּתְפִלָּה וְכוּ', וְלֹא שָׁמְעוּ אֱלֹו, כִּי

בָּלֶם נִשְׁקָעוּ מְאֹד בְּזֶה מִיָּמִים רַבִּים. וְסִפְרוּ לוֹ מִהַגְּבוּר, וְשָׁהֵם רוֹצִים
 לְשַׁלַּח אֶל הַמְּדִינָה שֶׁהֵם בָּלֶם אֱלֻקוֹת וְכו', בְּנ"ל, וְשָׁחַק מֵהֵם גַּם־כֵּן,
 וְאָמַר לָהֶם שֶׁהוּא שְׁמוֹת, וְשִׁפְלָם רַק בְּנֵי־אָדָם וְכו', וְהֵם לֹא יוֹכְלוּ
 לְעֹזֵר לָכֶם כָּלֵל, כִּי אַתֶּם בְּנֵי־אָדָם וְהֵם בְּנֵי־אָדָם וְאִינֶם אֱלֹוֹק כָּלֵל,
 רַק שֵׁישׁ יְחִיד יִתְבָּרֵךְ שְׁמוֹ וְכו'. וְעַל עֲנַן הַגְּבוּר אָמַר לָהֶם בְּלִשׁוֹן
 תְּמָה, בְּדֶרֶךְ שְׁמֵתִמְיָה אָדָם וְאוֹמֵר: הֵאֵם אֵינוֹ זֶה הַגְּבוּר הַיְדוּעַ לִי.
 וְלֹא הִבִּינוּ דְבָרָיו אֱלוֹ. וְכֵן הָיָה הוֹלֵךְ מֵאֶחָד לְחֵבְרוֹ וּמִדְבַר עִמָּהֶם
 בְּנ"ל, וְעַל עֲנַן הַגְּבוּר אָמַר לְכָל אֶחָד בְּנ"ל, אִם אֵינוֹ זֶה הַגְּבוּר
 וְכו' בְּנ"ל, וְלֹא הִבִּינוּ דְבָרָיו. וְנַעֲשֶׂה רַעַשׁ כְּעִיר, בְּאֲשֶׁר שְׁנַמְצָא אֶחָד
 שְׁמֵדְבַר כְּזָאת, שְׁעוֹשֶׂה שְׁחֹק מֵאֲמוֹנָתָם, וְאוֹמֵר שֵׁישׁ יְחִיד וְכו', וּבְעֲנַן
 הַגְּבוּר הוּא אוֹמֵר בְּנ"ל, וְהִבִּינוּ שְׁבוּדָאֵי הוּא הַבַּעַל־תְּפִלָּה, כִּי כָּבֵד
 הָיָה נִתְפָּרְסִים אֲצֵלָם בְּנ"ל, וְצוּוּ לְחַפֵּשׂ אַחֲרָיו וּלְתַפְסֹו, אַף־עַל־פִּי
 שֶׁהוּא מְשַׁנֶּה עֲצָמוֹ אֲצֵלָם בְּכָל פֶּעַם בְּנ"ל הֵינּוּ פֶּעַם גְּדָמָה כְּסוֹחֵר
 וּפֶעַם כְּעֵנִי וְכו' בְּנ"ל, אֲדָהֵם יָדְעוּ מִזֶּה גַם־כֵּן שֶׁהַבַּעַל־תְּפִלָּה הַנ"ל
 הוּא מְשַׁנֶּה עֲצָמוֹ בְּכָל פֶּעַם. וְצוּוּ לְחַקֵּר אַחֲרָיו וּלְתַפְסֹו, וְחַפְּשׂוּ אַחֲרָיו
 וְתַפְסוּהוּ, וְהִבִּיאוּהוּ אֶל הַשָּׁרִים, וְהִתְחִילוּ לְדַבֵּר עִמוֹ, וְאָמַר לָהֶם
 גַּם־כֵּן בְּנ"ל, בְּאֲשֶׁר שִׁפְלָם בְּטָעוֹת וּשְׁמוֹת גְּדוֹל, וְאִין זֶה תְּכַלִּית כָּלֵל
 הֵינּוּ שֶׁהִמְמוֹן אֵינוֹ הַתְּכַלִּית כָּלֵל, רַק שֵׁישׁ יְחִיד שֶׁהוּא הַבוּרָא יִתְבָּרֵךְ
 שְׁמוֹ וְכו', וְכֵנִי אוֹתָהּ מְדִינָה, שְׁאַתֶּם אוֹמְרִים שֶׁהֵם בָּלֶם אֱלֻקוֹת, לֹא
 יוֹכְלוּ לְעֹזֵר לָכֶם כָּלֵל, כִּי הֵם רַק בְּנֵי־אָדָם וְכו', וְנַחֲשֵׁב אֲצֵלָם לְמִשְׁנַע,
 כִּי כָּל בְּנֵי־הַמְּדִינָה הָיוּ שְׁקוּעִים בְּטָעוֹת שֶׁל הַמְּמוֹן כָּל־כָּךְ בְּנ"ל, עַד
 שֶׁזֶה שֶׁדְּבַר כְּנֶגֶד דַּעְתָּם וְטָעוֹתָם הָיָה נַחֲשֵׁב לְמִשְׁנַע, וְשָׂאֲלוּ אוֹתוֹ:
 מַה זֶה שְׁאַתָּה אוֹמֵר עַל עֲנַן הַגְּבוּר בְּלִשׁוֹן תְּמָה, אִם אֵינוֹ זֶה הַגְּבוּר
 בְּנ"ל. הַשִּׁיב לָהֶם: שְׂאֵנִי הָיִיתִי אֲצֵל מֶלֶךְ אֶחָד, וְנִנְאֵבֵד אֲצֵלוֹ גְבוּר,

ואם הגבור הנ"ל הוא אותו הגבור, יש לי הפרות עמו, ויתר מזה, מה שאתם בטוחים במדינה הנ"ל שהם כלם אלקות, זהו שטות, כי הם לא יוכלו לעזר לכם, ולדעתי, אם תהיו בטוחים עליהם, אדרבא, זה יהיה מפלה שלכם. אמרו לו: מנין אתה יודע זאת. השיב להם: היות שאצל המלך הנ"ל, שהוא היה אצלו כנ"ל, היה לו יד, דהינו, שהיה אצל אותו המלך תמונת יד עם חמש אצבעות ועם כל השרטוטין שיש על היד, וזאת היד הלאנד-קארט הינו מפת העולם, של כל העולמות, וכל מה שהיה מן בריאת שמים וארץ עד הסוף, ומה שיהיה אחר-כך, הכל היה מצויר על אותו היד, כי היה מצויר בשרטוטי היד ציור עמידת כל עולם ועולם עם כל פרטיו, כמו שמצויר על הלאנד-קארט בידוע לבקיאים בענין ציור מפת העולם, (שקורין "לאנד-קארט"). והיה בהשרטוטין כמו אותיות, כמו שבלאנד-קארט כתובים אותיות אצל כל דבר ודבר, כדי לידע מה הוא הדבר הזה, דהינו לידע שכאן הוא עיר פלוני וכאן נהר פלוני וכיוצא. כמו-כן ממש היה נרשם בשרטוטי היד הנ"ל כמו אותיות, שהיו האותיות נרשמים אצל כל דבר ודבר שהיה נרשם על היד, כדי לידע מהות הדבר, וגם פרטי כל המדינות ועירות ונהרות וגשרים והרים ושאר דברים פרטיים, הכל היה נרשם על היד בשרטוטין הנ"ל, ואצל כל דבר היו כתובים אותיות, שזהו דבר פלוני וזה דבר פלוני, וגם כל בני-אדם שהולכים בתוך המדינה, וכל המארעות שלהם, הכל היה נרשם שם. והיה כתוב שם גם כל הדרכים ממדינה למדינה וממקום למקום, ומחמת זה הייתי יודע לפנים אל העיר הזאת, מה שאי אפשר לשום אדם לפנים לכאן. וכן אם אתם רוצים לשלח אותי לעיר אחרת, אני יודע הדרך גם-כן. הכל על-ידי היד

הנ"ל. וכן היה גרשם בִּה הַדְרֵךְ מֵעוֹלָם לְעוֹלָם, כִּי יֵשׁ דֶּרֶךְ וְנִתְיָב, שְׁעַל־יָדוּ יְכוּלִין לְעֹלוֹת מֵאֶרֶץ לְשָׁמַיִם, כִּי אִי אֶפְשָׁר לְעֹלוֹת לְשָׁמַיִם, מִחֲמַת שְׂאִין יוֹדְעִין הַדְרֵךְ, וְשֵׁם הָיָה גֵרְשָׁם הַדְרֵךְ לְעֹלוֹת לְשָׁמַיִם, וְהָיָה גֵרְשָׁם שֵׁם כָּל הַדְרָכִים שֵׁישׁ מֵעוֹלָם לְעוֹלָם, כִּי אֱלֹהֵיו עָלָה לְשָׁמַיִם בְּדֶרֶךְ פְּלוּגִי, וְהָיָה כְּתוּב שֵׁם אוֹתוֹ הַדְרֵךְ, וּמִשָּׁה רַבְּנוּ עָלָה לְשָׁמַיִם בְּדֶרֶךְ אַחֵר, וְהָיָה כְּתוּב שֵׁם אוֹתוֹ הַדְרֵךְ גַּם־כֵּן, וְכֵן חֲנוּךְ עָלָה לְשָׁמַיִם בְּדֶרֶךְ אַחֵר, וְהָיָה כְּתוּב שֵׁם גַּם אוֹתוֹ הַדְרֵךְ, וְכֵן מֵעוֹלָם לְעוֹלָם, הַכֹּל הָיָה גֵרְשָׁם בְּשִׁרְטוּטֵי הַיָּד הַנ"ל. גַּם הָיָה גֵרְשָׁם עַל הַיָּד כָּל דָּבָר וְדָבָר כְּפִי מַה שֶׁהָיָה בְּעַת בְּרִיאַת הָעוֹלָם, וְכִפִּי הַהוֹנָה שְׁלוֹ, וְכִפִּי מַה שֶׁהָיָה אַחֲרָיְכֶם, כַּגּוֹן סְדוּם, הָיָה גֵרְשָׁם שֵׁם כְּפִי מַה שֶׁהָיָה בְּעַת יְשׁוּבָה קִדְּם שְׁנֵהֲפָכָה. גַּם הָיָה מְצִיר שֵׁם הַפִּיכַת סְדוּם, כְּמוֹ שֶׁהָעִיר נִהְפָּכַת, וְגַם הָיָה מְצִיר שֵׁם צִיּוֹר שֶׁל סְדוּם שֵׁישׁ לָהּ אַחֵר הַהֲפִיכָה, כִּי הָיָה גֵרְשָׁם עַל הַיָּד מַה שֶׁהָיָה וּמַה שֶׁהוֹנָה וּמַה שֶׁהָיָה. וְשֵׁם, בְּאוֹתוֹ הַיָּד, רְאִיתִי שְׁאוֹתָהּ הַמְדִינָה הַנ"ל, שְׁאַתֶּם אוֹמְרִים עֲלֵיהֶם שֶׁהֵם כָּלֵם אֱלֻקוֹת, עִם כָּל הָאֲנָשִׁים הַבָּאִים אֲלֵיהֶם לְקַבֵּל עֶזֶר מֵהֶם, כָּלֵם יִהְיוּ נִכְלִין וְאוֹבְדִין. כָּל זֶה הִשִּׁיב לָהֶם הַבַּעַל־תְּפִלָּה.

וְנִפְלָא בְּעֵינֵיהֶם הַדָּבָר מְאֹד, כִּי הָיוּ נִפְרִים דְּבָרֵי אֱמֶת, כִּי זֶה יְדוּעַ, שְׁעַל הַלֵּאנְד־קֶאֶרְט מְצִיר כָּל הַדְּבָרִים, וְהַבִּינוּ שְׁגַם דְּבָרָיו גֵּרְאִין דְּבָרֵי אֱמֶת, כִּי זֶה רוֹאִין, שְׁאֶפְשָׁר לְקַבֵּץ וּלְחַבֵּר שְׁנֵי שִׁרְטוּטִין שֶׁל הַיָּד וַיְהִי מֵהֶם אוֹת עַל־כֵּן הַבִּינוּ שְׁדְּבָרִים אֱלוֹ הַנ"ל אִי אֶפְשָׁר לְבָדוֹת זֹאת מִלְּבוֹ, וְנִפְלָא בְּעֵינֵיהֶם מְאֹד. וְשָׂאוֹלוּ אוֹתוֹ: הֵיכֵן הוּא הַמְּלַךְ הַנ"ל. אוֹלֵי יִגְלָה לָנוּ דֶּרֶךְ אֵיךְ לְמַצֵּא מְמוֹן. הִשִּׁיב לָהֶם: עַדִּין אַתֶּם רוֹצִים מְמוֹן בְּלִשׁוֹן תְּמָה. מְמוֹן לֹא תִדְּבְרוּ כָּלֵל.

שאלו אותו: אף-על-פי-כן, היכן הוא המלך הנ"ל. השיב להם: גם אני איני יודע מהמלך הנ"ל. ומעשה שהיה כך היה: שהיה מלך ומלכה, והיה להם בת יחידה, והגיעה סמוך לפרקה, והושיבו יועצים לועץ את מי ראוי להשיאה לו. וגם אני הייתי שם בין פעלי העצה, כי המלך היה אוהב אותי, והיתה עצתי שיתנו לה את הגבור, באשר שהגבור עשה לנו כמה טובות, שכבש כמה מדינות, על-כן ראוי שיתנו לו את הבת-מלכה לאשה. והוטבה עצתי מאד והסכימו כלם לזה, והיתה שמחה גדולה שם על שמצאו חתן להבת-מלכה. והשיאו אותה עם הגבור, וילדה הבת-מלכה ולד, ואותו התינוק היה יפה-תאר מאד מאד, שלא היה יפי של מין אנושי כלל, ושערותיו היו של זהב, והיה להם כל הגונים, ופניו היו כפני חמה, ועיניו היו אורות אחרים. והתינוק הזה נולד עם חכמה גמורה, כי ראו בו תכף בשעת ההולדה, שהוא חכם גמור, שכשהיו מדברים בני-אדם, במקום שצריכין לשחק היה שוחק, וכן פיוצא בזה, כי הפירו בו שהוא חכם גדול, רק שעדין אין לו התנועות של גדול, כגון דבור וכיוצא. והיה אצל המלך מליץ, דהינו דברן בעל-לשון ומליצה, שהיה יכול לדבר ולהמליץ דברי צחות נפלאים מאד, שירות ותשבחות להמלך. והמליץ היה גם מעצמו מליץ נאה, אך המלך הנ"ל הראה לו דרך איך יעלה לקבל כח חכמת המליצה, ועל-ידי זה היה מליץ נפלא מאד מאד. גם היה להמלך חכם, והחכם היה גם-כן מעצמו חכם, אך המלך הראה לו דרך, איך יעלה ויקבל חכמה, ועל-ידי זה היה חכם נפלא מאד. וכן הגבור היה גבור מעצמו, והמלך הראה לו דרך איך יעלה ויקבל גבורה, ועל-ידי זה היה גבור נפלא ונורא מאד, כי יש חרב שהיא תולה באויר העולם, ויש להחרב הזאת שלש כחות. כשמגביהין את

החרב, אזי בורחים ונסים כל שרי החילות, וממילא יש להם מפלה, כי כשנסים השרים, אין מי שינהג המלחמה, ואזי אין תקומה במלחמה, אך אף-על-פי-כן אפשר שיתקרבו הנשאים למלחמה. ויש להחרב הנ"ל שני פיות, ויש להם שני פחות, שעל-ידי חד אחד נופלים כלם, ועל-ידי חד השני מגיע להם החלי (שקורין "דאר"), דהינו שבשרם נכחש ונמס בידוע חלי זה רחמנא לצלן, הינו שרק על-ידי התנועה שעושין באותו החרב במקום שהיא, על-ידי זה מגיע להשונאים כנ"ל, דהינו על-ידי כל חד וחד הכח שיש לה. והמלך הראה להגבור הדרך שיש להחרב הנ"ל, ומשם קבל גבורתו הגדולה. וגם אני, הראה לי המלך הדרך לענין שלי, וקבלתי משם מה שאני צריך. וכן היה להמלך אוהב נאמן, שהיה אוהב את עצמו עם המלך באהבה נפלאה ונוראה מאד מאד, עד שלא היה אפשר להם כלל שלא יראו זה את זה איזה שעה, אך אף-על-פי-כן יש שעות שצריכין להתפרד קצת, והיו להם צורות, שהיו מצדין צורת שניהם, והיו משעשעין עצמן באלו הצורות בעת שנפרדו אחד מחברו. והצורות האלו היו מצדין איך המלך עם האוהב נאמן אוהבים עצמן ומחבקים ומנשקים עצמן באהבה גדולה, והיה סגלה לאלו הצורות, שמי שהיה מסתכל באלו הצורות, היה מגיע לו אהבה גדולה מאד הינו, שמדת האהבה באה למי שהיה מסתכל באלו הצורות. וגם האוהב נאמן קבל האהבה מן המקום שהראה לו המלך. והגיע העת שהלכו כל הנ"ל כל אחד ואחד למקומו לקבל משם כחו, דהינו המליץ והגבור וכל אנשי המלך הנ"ל, כל אחד ואחד עלה למקומו הנ"ל לחדש שם כחו.

וַיְהִי הַיּוֹם, וַהֲיָה רוּחַ סְעָרָה גְדוֹלָה בְּעוֹלָם, וַהֲרוּחַ סְעָרָה הַזֶּה בְּלִבֵּל אֶת כָּל הָעוֹלָם כְּלוּ, וַהֲפָךְ מַיִם לַיְבֵּשָׁה וּמַיְבֵּשָׁה לַיָּם, וּמְדַבֵּר יָשׁוּב וּמַיִשׁוּב מְדַבֵּר, וַהֲפָךְ אֶת כָּל הָעוֹלָם כְּלוּ, וּבָא הַרוּחַ סְעָרָה הַזֶּה לְתוֹךְ בֵּית הַמֶּלֶךְ, וְלֹא עָשָׂה שָׁם שׁוּם הַזֶּקֶק, רַק שָׁנְכַנְס הַרוּחַ סְעָרָה וַחֲטַף אֶת הַוָּלָד שֶׁל הַבַּת־מַלְכָה הַגְּנִ"ל, וּבְתוֹךְ הָרַעַשׁ (שְׁקוֹרִין "אוּמְפִיט"), חִכְף כְּשֶׁחֲטַף אֶת הַתִּינוֹק הַיָּקָר הַגְּנִ"ל, רָדְפָה הַבַּת־מַלְכָה אַחֲרָיו, וְכֵן הַמֶּלֶכָה וְכֵן הַמֶּלֶךְ, עַד שֶׁנִּתְפָּזְרוּ כֻלָּם, וְלֹא נוֹדַע מְקוֹמָם אַיִם, וְאַנְחֵנוּ כְּלָנוּ לֹא הֵיינוּ בְּכָל זֶה, כִּי הֵיינוּ עוֹלָיִם כָּל אֶחָד וְאֶחָד לְמְקוֹמוֹ לְחַדֵּשׁ כַּחוֹ בַּגְּנִ"ל, וּכְשֶׁחֲזַרְנוּ וּבָאנוּ לֹא מְצָאנוּ אוֹתָם כֻּלָּם בַּגְּנִ"ל. וְגַם הַיָּד הַגְּנִ"ל נֶאֱבְדָה אָז, וּמֵאֵז נִתְפָּזְרָנוּ כְּלָנוּ, וּמֵאֵז אֵין יְכוּלִים עוֹד לַעֲלוֹת כָּל אֶחָד וְאֶחָד לְמְקוֹמוֹ לְחַדֵּשׁ כַּחוֹ, כִּי אַחַר שֶׁנִּהְפָּךְ וְנִתְבַּלְבַּל הָעוֹלָם כְּלוּ וְנִחַלְפוּ כָּל מְקוֹמוֹת הָעוֹלָם מַיִם לַיְבֵּשָׁה וְכוּ' בַּגְּנִ"ל בְּוַדָּאִי אֵי אֶפְשָׁר עֵתָה לַעֲלוֹת בְּדַרְכֵים הָרְאוּשׁוֹנִים כִּי עֵתָה צְרִיכִים דְּרָכִים אַחֲרִים, לְפִי חִלּוּף וְשִׁנוּי הַמְּקוֹמוֹת. וְעַל־כֵּן לֹא הֵיינוּ יְכוּלִים עוֹד לְחַזֵּר וְלַעֲלוֹת כָּל אֶחָד וְאֶחָד לְמְקוֹמוֹ לְחַדֵּשׁ כַּחוֹ הַגְּנִ"ל, אֲךָ הַרְשִׁימָה שְׁנִשְׂאָר אֶצְל כָּל אֶחָד וְאֶחָד הֵיא גַם־כֵּן גְּדוֹלָה מְאֹד, וְאִם הַגְּבוּר הַזֶּה הוּא הַגְּבוּר שֶׁל הַמֶּלֶךְ הַגְּנִ"ל, הוּא בְּוַדָּאִי גְבוּר גְּדוֹל מְאֹד. (נִרְאָה לִי שֶׁכָּאֵן חֶסֶד קֶצֶת וְעֵין לְמִטָּה). כָּל זֶה הַשִּׁיב הַבַּעַל־תְּפִלָּה לְהֶאֱנָשִׁים הַגְּנִ"ל, וְהֵם שְׁמַעוּ דְבָרָיו וְתַמְהוּ מְאֹד, וְהַחֲזִיקוּ אֶת הַבַּעַל־תְּפִלָּה וְלֹא הִנִּיחוּ אוֹתוֹ לִילֵךְ מֵאִתָּם כִּי אוֹלֵי הַגְּבוּר שָׂבָא עֲלֵיהֶם הוּא הַגְּבוּר הַגְּנִ"ל, שִׁישׁ לְהַבַּעַל־תְּפִלָּה הַכְּרוֹת עִמוֹ:

והגבור הנ"ל היה הולך ומתקרב ושולח בכל פעם שלוחיו, עד שנתקרב ובא אליהם, ועמד חוץ לעיר ושלח להם שלוחיו, ונתיראו מאד. ובקשו מהבעל-תפלה הנ"ל שיתן להם עצה, ואמר הבעל-תפלה שצריכין לחקר הדרך וההנהגה של אותו הגבור, כדי שיכיר על-ידי זה אם הוא אותו הגבור דהינו הגבור של המלך הנ"ל. והלך הבעל-תפלה ויצא אל הגבור הנ"ל, ובא אל המחנה של הגבור, והתחיל לדבר עם גבור אחד מגבוריו של הגבור, הינו עם אחד מהשומרים, כדי לחקר אם הוא אותו הגבור הנ"ל, ושאל אותו הבעל-תפלה: מה מעשיכם ואיך נתחברתם עם הגבור הזה. השיב לו הינו אחד מהגבורים הנ"ל השיב להבעל-תפלה: מעשה שהיה כד היה: היות שנמצא פתוב בספרי דברי-הימים שלהם, (שקורין "קראוניקיש"), איך שהיה רוח סערה גדולה בעולם, והרוח סערה הפך את כל העולם בלו, שהפך מים ליבשה ומיבשה לים, וממדבר ישוב וכו', ובלבל את כל העולם בלו, ואחר הרעש והבלבול שנתבלבלו כל העולם, ישבו עצמן בני-העולם לעשות להם מלך, וחקרו מי ראוי לעשותו מלך עליהם, וחקרו ואמרו: באשר שעקר הוא התכלית, על-כן מי שהוא מושתדל ביותר בהתכלית, הוא ראוי להיות מלך, והתחילו לחקר מהו התכלית, והיה ביניהם פתות פתות.

בת אחת אמרו, שעקר התכלית הוא כבוד, כי אנו רואים שהכבוד הוא העקר אצל העולם, כי כשאין נותנין לאדם כבודו, דהינו שמדברים לו איזה דבור כנגד כבודו, יש לו שפכות-דמים, כי העקר הוא הכבוד אצל כל העולם, ואפלו לאחר מיתה מקפידים לתן להמת כבודו, לקברו בכבוד וכיוצא, ואומרים לו, שכל מה

שְׁעוֹשִׁין, הַכֹּל עוֹשִׁין לְךָ בְּשִׁבִיל כְּבוֹדְךָ, אֶף-עַל-פִּי שְׂאֵחַר מִיָּתָה אֵין שִׁיךְ מְמוֹן וְשׁוֹם תֵּאֵוֶה אֶצֶל הַמֵּת, אֶף-עַל-פִּי-כֵן עַל כְּבוֹד הַמֵּת מְקַפִּידִים. נִמְצָא שֶׁהַכְּבוֹד הוּא הָעֵקֶר הַתְּכֵלִית, וְכִיּוֹצֵא בְּסִבְרוֹת בְּאֵלוֹ שֶׁל מְבוֹכָה וְשִׁטוֹת. וְכֵן כָּל הַפְּתוֹת הַמְּבֹאָרִים לְמַטָּה, כָּלֵם הָיוּ לָהֶם סִבְרוֹת הַרְבֵּה לְדַעְתָּם הַנְּבוֹכָה וְהַסְּכָלָה, וְקִצְתָם מְבֹאָרִים לְמַטָּה, אֶךְ רַבְּנוֹ זְכוּרָנוֹ לְבִרְכָה לֹא רָצָה לְבֹאֵר כָּל הַסִּבְרוֹת הַנְּבוֹכוֹת שֵׁישׁ בְּאֵלוֹ הַדַּעוֹת, כִּי יֵשׁ בָּזֶה סִבְרוֹת נְבוֹכוֹת כָּל-כַּף, עַד שְׂאֶפְשֵׁר חֵם וְשִׁלּוֹם לְטַעוֹת בְּאֵמֶת בְּאֵלוֹ הַסִּבְרוֹת שֶׁל שֶׁקֶר רַחֲמָנָא לְצִלוֹ, עַד שֶׁנִּסְכַּם אֶצְלָם שֶׁעֵקֶר הַתְּכֵלִית הוּא כְּבוֹד, עַל-כֵּן צְרִיכִין לְבַקֵּשׁ אִישׁ מְכַבֵּד, וְגַם שִׁיְהִיָּה רוֹדֵף אַחֵר הַכְּבוֹד, הֵינּוּ שִׁיְהִיָּה רוֹדֵף אַחֵר הַכְּבוֹד וְיִשְׁיֹג אֶת הַכְּבוֹד שֶׁזֶהוּ אִישׁ מְכַבֵּד, שֵׁישׁ לוֹ כְּבוֹד, כִּי מֵאַחַר שֶׁהוּא אִישׁ מְכַבֵּד, שֵׁישׁ לוֹ כְּבוֹד וְהוּא רוֹדֵף אַחֵר כְּבוֹד וּמְסִיעַ אֶת הַטְּבַע, שֶׁהִיא רוֹצֵה בְּכְבוֹד כְּנִ"ל, נִמְצָא שֶׁזֶה הָאִישׁ מִשְׁתַּדֵּל אַחֵר הַתְּכֵלִית וּמְשִׁיגוֹ, כִּי הַתְּכֵלִית הוּא כְּבוֹד כָּל זֶה הָיָה דַעְתָּם הַסְּכָלָה וְהַנְּבוֹכָה, כְּנִ"ל, עַל-כֵּן זֶה הָאִישׁ רָאוּי לְהִיּוֹת מְלֻד. וְהִלְכוּ לְבַקֵּשׁ אִישׁ כָּזֶה וְהִלְכוּ וּמְצָאוּ, שֶׁהָיוּ נוֹשְׂאִים אֶת "בְּעֵטְלִיר" (ג) זְקֵן אַחֵד, וְהִלְכוּ אַחֲרָיו לְעֵרֶךְ חֲמִשָּׁה מֵאוֹת אַנְשִׁים, כָּלֵם "צִינְיִינִירִם" (ד), וְגַם הוּא הָיָה "צִינְיִינִיר", וְהַבְּעֵטְלִיר הַזֶּה הָיָה עוֹר וְעֵקָם וְאֵלֶם, וְהָאֲנָשִׁים הַנִּ"ל הִלְכוּ אַחֲרָיו, כִּי כָלֵם הָיוּ אֲנָשֵׁי הַמְּשַׁפְּחָה שְׁלוֹ, כִּי הָיוּ לוֹ אַחִיוֹת וְאֲחִים וְזָרַע מְרַעִים שְׁלוֹ, עַד שֶׁנַּעֲשָׂה מֵהֶם קְבוּץ הַנִּ"ל, שֶׁהִלְכוּ אַחֲרָיו וְנִשְׂאוּ אוֹתוֹ, וְהוּא הַקְּפִיד מְאֹד עַל כְּבוֹדוֹ, כִּי הָיָה כְּעֵסֶן גְּדוֹל, וְכוּעֵם בְּכָל פַּעַם עֲלֵיהֶם בְּקַפִּידוֹת גְּדוֹלוֹת, וְצוּהָ בְּכָל פַּעַם שִׁינִשְׂאוּ אוֹתוֹ אַנְשִׁים

אחרים וכעס בכל פעם עליהם. נמצא שזה הבעטליר הזקן הוא איש מכבד גדול, שיש לו כבוד כזה, וגם רודף אחר הכבוד, כי הוא מקפיד כל־כף על כבודו כנ"ל, על־כן הוטב בעיני הכת הזאת הבעטליר הזה, וקבלו אותו למלך. ולהיות גם ארץ גורמת, כי יש ארץ שגורמת ומסגלת לכבוד, וכן יש ארץ גורמת למדה אחרת, על־כן אלו הכת שחקרו לעצמם שעקר התכלית הוא כבוד, בקשו ארץ גורמת לכבוד, ומצאו מדינה שמשגלת לזה וישבו שם.

פת אחרת אמרו, שאין הכבוד עקר התכלית, וחקרו שעקר התכלית הוא רציחה, כי אנו רואים שכל הדברים נכלים ונפסדים, וכל מה שיש בעולם: עשבים וצמחים ובני־אדם וכל מה שיש בעולם, הכל צריך לבוא לכליון והפסד. נמצא שתכלית הכל הוא הכליון וההפסד. על־כן הרוצח, שהוא הורג ומכלה בני־אדם, נמצא שהוא מרבה להביא את העולם אל התכלית. על־כן נספם ביניהם שהתכלית הוא רציחה, ובקשו איזה איש שיהיה רוצח וכעסן ובעל־קנאה ביותר, כי איש כזה הוא קרוב יותר אל התכלית לפי דעתם הנבוכה, והוא ראוי להיות מלך. והלכו לבקש, ושמעו קול צעקה, ושאלו מהו קול הצעקה הזאת, והשיבו להם, שקול הצעקה היא: היות שאחד שחט את אביו ואת אמו. ענו ואמרו: וכי יש רוצח אביר־לב וכעסן יותר מזה, שיהרג את אביו ואת אמו. האיש הזה השיג את התכלית. והוטב בעיניהם, וקבלו אותו עליהם למלך, ובקשו להם ארץ גורמת לרציחה, ובחרו להם במקום הרים וגבעות, שהוא מקום הרוצחים והלכו לשם וישבו שם עם מלכם:

בת אחרת אמרו שראוי למלך מי שיש לו שפע מזונות הרבה ואינו גזון ממזונות של שאר בני-אדם, רק ממזונות דקים כגון חלב, בדי שלא יתגשם שכלו, ואיש כזה ראוי למלך, אך לא ימצאו תכף איש כזה, שלא יהיה גזון ממזונות של שאר בני-אדם, ובחרו להם לפי שעה איש עשיר שיש לו שפע מזונות הרבה, עד אשר ימצאו איש כרצונם, דהינו שלא יהיה גזון וכו' כנ"ל, ולפי שעה עשו את העשיר למלך, עד אשר ימצאו איש כנ"ל, אז ירד העשיר מן המלוכה, ויקבלו את אותו האיש למלך, ובחרו להם ארץ גורמת לזה, והלכו וישבו שם:

בת אחרת אמרו שיפתתאיר ראוייה למלך, כי עקר התכלית, שיהיה העולם מישב, כי לזה נברא העולם, ומאחר שהיפתתאיר מעוררת תאוה זו לישוב העולם, נמצא שהיא מביאה אל התכלית, על-כן יפתתאיר ראוייה למלך, ובחרו להם יפתתאיר ומלכה עליהם, ובקשו להם ארץ גורמת לזה, והלכו וישבו שם:

בת אחרת אמרו שעקר התכלית הוא הדבור, כי מותר האדם מן הבהמה הוא הדבור, ומאחר שזה עקר היתרון שיש לאדם, על-כן זהו עקר התכלית. על-כן בקשו להם איש דברן, שיהיה בעל-לשון, שידע כמה לשונות וירבה לדבר תמיד, כי איש כזה הוא אצל התכלית. והלכו ומצאו איש צרפתי משגע, שהיה הולך ומדבר לעצמו, ושאלוהו אם יודע לשונות, והיה יודע כמה לשונות, ואיש כזה בודאי השיג התכלית לפי דעתם הנבוכה, מאחר שהוא בעל-לשון, שידע כמה לשונות ומדבר הרבה מאד, כי הוא מדבר אפלו לעצמו, על-כן הוטב בעיניהם איש הזה, וקבלו אותו

למלך, ובחרו להם ארץ גורמת לענין שלהם, והלכו וישבו שם עם מלכם, ובדאי הנהיג אותם בדרך הישר:

בת אחרת אמרו שעקר התכלית הוא שמחה, כי בשנולד בן שמחים, בשיש חתנה שמחים, בשכוכשים איזה מדינה שמחים. נמצא שתכלית הכל הוא שמחה. על-כן בקשו איש שיהיה שמח תמיד, נמצא שהוא אצל התכלית והוא יהיה מלך עליהם. והלכו ומצאו שהיה הולך ערל אחד בכתנת בזוי בדרבו, ונשא פלעשיל (ה) יין-שרף, והלכו אחריו כמה ערלים. וזה הערל היה שמח מאד כי היה שפור מאד, וראו שזה הערל הוא שמח מאד, ואין לו שום דאגה, על-כן הוטב בעיניהם הערל הזה, כי השיג את התכלית, שהוא שמחה, וקבלו אותו למלך עליהם, ובדאי הנהיג אותם בדרך הישר, ובחרו להם ארץ גורמת לענין שלהם, דהינו מקום פרמים וכיוצא, שיהיו עושין יין ומהחרצנים יהיו עושין יין-שרף, ולא ילך שום דבר לאבוד, כי זהו עקר התכלית אצלם לשתות ולהשתכר ולהיות שמח תמיד, אף-על-פי שאין שום שיכות וענין לשמחתם, כי אין להם כלל על מה לשמח, אף-על-פי-כן זה היה עקר התכלית אצלם להיות שמח תמיד על לא דבר, ובחרו להם ארץ גורמת כנ"ל, והלכו וישבו שם:

בת אחרת אמרו שעקר הוא חכמה, ובקשו להם חכם גדול ועשו אותו מלך עליהם, ובקשו להם ארץ גורמת לחכמה, והלכו וישבו שם:

בת אחרת אמרו שעקר התכלית הוא להשגיח על עצמו באכילה ושתייה, (שקורין "פילוויין"), לגדל האיברים. ובקשו בעל-איברים שיש לו איברים גדולים ומשגיח לגדל האיברים כנ"ל, כי מאחר שיש לו איברים גדולים, יש לו חלק יותר בעולם כי הוא תופס מקום יותר בעולם, והוא סמוך יותר אל התכלית, כי זהו התכלית לגדל האיברים, על-כן איש כזה ראוי למלך. והלכו ומצאו איש ארך, (שקורין "וויינגיר"), והוטב בעיניהם, כי הוא בעל-איברים וסמוך אל התכלית, וקבלו אותו למלך, ובקשו להם ארץ גורמת לזה, והלכו וישבו שם.

והיתה בת אחרת שאמרו, שאין כל זה תכלית, רק עקר התכלית הוא רק לעסק בתפלה להשם יתברך ולהיות ענו ושפל-ברך וכו', ובקשו להם בעל-תפלה אחר, ועשו אותו למלך עליהם. (והמעין מאליו יבין, שכל הכתות הנ"ל, כלם טעו מאד במבוכות גדולות מאד, רק זאת הפת האחרונה כונו האמת, אשרי להם).

כל זה ספר אחד מהגבורים הנ"ל להבעל-תפלה, וספר לו שהם, דהינו אלו הגבורים שנתחברו עם הגבור הנ"ל, הם מן הפת של בעלי-האיברים, שקבלו עליהם למלך בעל-איברים אחר כנ"ל. ויהי היום, והלכו מחנה אחת מהם עם העגלות שהולכין אחרי המחנה, (שקורין "איבאו"), שמולכין אחריהם מאכל ומשתה וכיוצא. ואלו הבעלי-איברים, היתה בודאי אימתן משלת על הבריות, כי היו אנשים גדולים וגבורים, ובודאי מי שפגע בהם נטה מהם מן הדרך. ויהי כאשר הלכו המחנה הנ"ל, בא כנגדם גבור אחד והוא הגבור הנ"ל, שהולך עתה עמהם כנ"ל, והגבור הזה, כשבא כנגד המחנה

לא נטה מן הדרך, ונכנס בתוך המחנה, ופזר אותם לכאן ולכאן,
 ונתיראו אנשי המחנה מלפניו, והוא נכנס לתוך העגלות הנ"ל,
 שהולכין אחרי המחנה, ואכל כל מה שהיה שם, ונפלא הדבר
 בעיניהם מאד מאד על גדל גבורתו, שלא היה מתירא מן המחנה
 כלל, ונכנס בתוכם, ואכל כל מה שהיה על העגלות כנ"ל, ותקף
 ומיד נפלו לפניו ואמרו לו: יחי המלך, כי ידעו שגבור כזה בודאי
 ראוי למלך לפי דעתם, שעקר התכלית הוא מי שהוא בעל-איברים
 כנ"ל, ובודאי ימחל לו המלך את המלוכה, מאחר שנמצא גבור
 בעל-איברים כזה, כי לו ראוי המלוכה, וכן הוה, שנתקבל זה הגבור
 הנ"ל, שבא כנגדם, למלך על הפת הזאת שנחקר אצלם שעקר הוא
 בעל-איברים כנ"ל, והוא הוא הגבור, שאנו הולכין עתה עמו לכבש
 העולם, והוא אומר הינו זה הגבור, שנעשה עתה מלך עליהם, שיש
 לו כזה כונה אחרת במה שהוא הולך לכבש את העולם, כי אין
 כונתו כלל לזה שיהיה העולם כבוש תחתיו, רק שיש לו כונה אחרת
 בזה. כל זה הם דברי אחד מהגבורים, שספר כל זה להבעל-תפלה,
 ששאל לו איך נתחברו עם הגבור כנ"ל, השיב לו כל זה. שאל לו
 הבעל-תפלה: ומה ענין גבורתו של זה הגבור הנ"ל, שהוא המלך
 שלכם. השיב לו: היות שמדינה אחת לא רצו להכניע עצמן תחתיו,
 ולקח הגבור הזה החרב שיש לו, והחרב שלו יש לה שלשה כחות:
 כשמגביהין אותה בורחין כל שרי החילים וכו' הינו שלשה כחות
 המכארים למעלה. כששמע זאת הבעל-תפלה, הבין שזהו בודאי
 הגבור של המלך הנ"ל, ובקש הבעל-תפלה, אם אפשר שיתראה
 פנים עם זה הגבור שהוא המלך שלהם. השיבו לו, שיודיעו הדבר

להגבור וישאלו אותו אם יתן רשות, (שקורין "מעלדי־ועין"), והלכו וישאלו אותו, ונתן רשות שיבוא אליו.

כשָׁבָא הבעל-תפלה אל הגבור, הפירו זה את זה, והיה ביניהם שמחות גדולות מאד מאד על שזכו להתגער יחד, והיה ביניהם שמחות ובכיות, פי זכרו את המלך ואנשיו, ובכו על זה, על-כן היה ביניהם שמחות ובכיות, ודברו יחד הבעל-תפלה עם הגבור, איך נתגלגלו ובאו לכאן. וספר הגבור להבעל-תפלה, שמאז שהיה הרוח סערה הנ"ל, שאז נתפזרו כלם כנ"ל, אז, כשחזר ממקום שעלה לשם לחדש כחו כנ"ל, כשחזר ולא מצא את המלך עם כל האנשים שלו הנ"ל, אז הלך באשר הלך ועבר על כל האנשים הנ"ל, הינו שהבין שהיה במקום כלם, הינו שעבר באיזה מקום, והבין ששם הוא בודאי המלך, אך לא היה יכול לבקשו ולמצאו. וכן עבר במקום אחר, שהבין ששם היא המלכה, אך לא היה יכול לבקשה ולמצאה. וכן עבר על כל האנשים הנ"ל, אך אותך לא עברתי הינו שהגבור לא עבר על מקום שהיה שם הבעל-תפלה. ענה ואמר הבעל-תפלה: אני עברתי על מקום כלם וגם על מקום שלך הינו שהבעל-תפלה עבר גם על מקום הגבור, פי הייתי עובר במקום אחד, וראיתי שעומד בתר המלך, והבנתי שכאן יש בודאי המלך, אך לא הייתי יכול לבקשו ולמצאו, וכן הלכתי יותר ועברתי על ים של דם, והבנתי שזה הים נעשה בודאי מהדמעות של המלכה, שהיא בוכה על כל הנ"ל, ובודאי המלכה היא כאן, אך לא היה אפשר לבקשה ולמצאה. וכן עברתי על ים של חלב, והבנתי שזה הים נעשה בודאי מהחלב של הבת-מלכה, שנאבד בנה כנ"ל, והיה דוחק אותה רבוי החלב,

ומזה נעשה הים הזה של חלב, ובודאי בכאן היא הבת-מלכה, אך לא היה אפשר לבקשה ולמצאה. וכן עברתי יותר וראיתי שהיו מנחים השערות של זהב של התינוק הנ"ל, ולא לקחתי מהם כלל, וידעתי שכאן הוא בודאי התינוק הנ"ל, אך לא היה אפשר לבקשו ולמצאו. וכן עברתי יותר, והייתי עובר על ים של יין, וידעתי שזה הים נעשה בודאי מהדבורים של המליץ שהוא עומד ומדבר תנחומין לפני המלך והמלכה, ואחר-כך הוא חוזר פניו ומדבר תנחומין להבת-מלכה, ומאלו הדבורים נעשה הים של יין כמו שכתוב (ו):
 וחכד כנין הטוב, אך לא הייתי יכול למצאו. וכן עברתי יותר, וראיתי שעומד אכן שחקוק עליו תמונת היד הנ"ל עם שרטוטין, והבנתי שכאן הוא בודאי החכם של המלך הנ"ל, והוא חקק לו תמונת היד על האבן, אך לא היה אפשר למצאו. וכן עברתי יותר וראיתי שעומד מסדר על הר אחד השלחנות של זהב והקרידענצין (ז) ושאר אוצרות המלך, והבנתי שכאן הוא בודאי הממנה על האוצרות של המלך הנ"ל, אך לא היה אפשר למצאו.

השיב הגבור: גם אני עברתי על כל המקומות הללו, ואני לקחתי מן השערות של זהב של התינוק הנ"ל, כי לקחתי שבע שערות, שיש להם כל מיני גונין, והם יקרים אצלי מאד, והייתי יושב במקום שישבתי, והייתי מחיה עצמי במה שאפשר בעשבים וכיוצא, עד שלא היה לי שום דבר להחיות עצמי, והלכתי באשר אלך, וכאשר הלכתי ממקומי הנ"ל, שכחתי את הקשת שלי שם. השיב הבעל-תפלה: אני ראיתי את הקשת הזה, וידעתי שבודאי הוא

(ז) שיר השירים ז, י. (ז) חפצים יקרי ערך.

קשת שלך, אך לא הייתי יכול למצא אותך. וספר יותר הגבור
 להבעל-תפלה, שפשהלך משם, הייתי הולך ובא, עד שפגעתי בהמחנה
 הנ"ל, ונכנסתי לתוכם, פי הייתי רעב מאד, והייתי רוצה לאכל. ותכף
 כשנכנסתי לתוכם, קבלו אותי למלך עליהם בנזפר לעיל, ועתה אני
 הולך לכבש העולם, וכונתי אולי אוכל למצא את המלך עם האנשים
 שלו הנ"ל. ודבר הבעל-תפלה עם הגבור: מה עושים עם האנשים
 הללו, דהינו בני-המדינה הנ"ל, שנפלו בתאות ממון בל-כף, עד שבאו
 לשטותים כאלו, שבעלי הממון הם אלקות אצלם, ושאר עניני שטות
 הנזפרים לעיל שיש לבני-מדינה זאת. ענה ואמר הגבור להבעל-תפלה,
 ששמע מהמלך, שמכל התאוות אפשר להוציא את מי שנפל לתוכם,
 אך מי שנפל לתאוה זו של ממון, אי אפשר בשום אופן להוציאו
 משם, וכודאי לא תפעל כלל אצלם, כי אי אפשר להוציאם מזה
 כלל. רק ששמע מהמלך שעל-ידי הדרך שיש להחרב הנ"ל, שמשם
 קבל גבורתו כנ"ל, על-ידי זה יכולים להוציא מתאוה הזאת של ממון
 את מי שנפל ונשקע בתוכה. וישבו יחד איזה זמן הגבור עם
 הבעל-תפלה, ועל ענין הנ"ל של בני-המדינה הנ"ל, שבקשו
 מהבעל-תפלה שיצא אל הגבור בשבילם כנ"ל, הרחיבו הזמן, הינו
 שהבעל-תפלה פעל אצל הגבור להרחיב להם הזמן לבני-המדינה,
 ונתן להם ארפא איזה זמן. ומסרו סימנים זה לזה, הינו הגבור
 והבעל-תפלה מסרו סימנים זה לזה, כדי שיוכלו לידע אחד מחברו,
 והלך לו הבעל-תפלה לדרך. ובדרך הלוכו של הבעל-תפלה ראה
 שהולכים אנשים ומתפללים ונושאים חבורים של תפלות, ונתירא
 מהם, וגם הם נתיראו ממנו, ועמד להתפלל, וגם הם התפללו.
 אחר-כך שאל אותם: מי אתם. השיבו לו, שבעת שהיה רוח סערה

הנ"ל, שאז נפרדו בני־העולם למיניהם, אלו בחרו בזה ואלו בזה ככל המבאר למעלה חלוקי הכתות הנ"ל, אז אִנְחָנוּ בְּחִרְנוּ לָנוּ לַעֲסֵק בְּתַפְלָה תָּמִיד לְהֵשֵׁם יִתְבָּרֵךְ, וּבִקְשָׁנוּ וּמְצָאנוּ בְּעַל־תַּפְלָה אַחַד וְעָשִׂינוּ אוֹתוֹ לְמִלְכָּה. כְּשִׁשְׁמַע זֹאת הַבְּעַל־תַּפְלָה הַזֶּה, הוֹטֵב הַדָּבָר בְּעֵינָיו מְאֹד, כִּי בָּזָה הוּא חֲפִיץ, וְהִתְחִיל לְדַבֵּר עִמָּהֶם, וְגָלָה לָהֶם סֵדֵר תְּפִלוֹתָיו וְחִבּוּרָיו וְעִנְיָנָיו. כְּשִׁשְׁמָעוּ דְבָרָיו, נִפְתָּחוּ עֵינֵיהֶם, וְרָאוּ גֹדֵל מַעֲלָתוֹ שֶׁל הַבְּעַל־תַּפְלָה הַזֶּה, וְתִכְפַּף עָשׂוּ אוֹתוֹ לְמִלְכָּה עֲלֵיהֶם, כִּי הַמִּלְכָּה שֶׁלָּהֶם מִחַל לוֹ הַמְּלוּכָה, מִחֲמַת שֶׁרָאוּ שֶׁהוּא מְפָלֵג בְּמַעֲלָה יִתְרָה מְאֹד מְאֹד וְלָמַד עִמָּהֶם הַבְּעַל־תַּפְלָה הַזֶּה וְהָאִיר עֵינֵיהֶם, וְעָשָׂה אוֹתָם לְצַדִּיקִים גְּמוּרִים גְּדוֹלִים מְאֹד, כִּי הֵם הָיוּ מִתְחַלָּה גַם־בֶּן צַדִּיקִים מֵאַחַר שֶׁעָסְקוּ רַק בְּתַפְלָה כַּנ"ל, אַךְ זֶה הַבְּעַל־תַּפְלָה הָאִיר עֵינֵיהֶם, עַד שֶׁנַּעֲשׂוּ צַדִּיקִים נוֹרָאִים מְאֹד. וְשָׁלַח הַבְּעַל־תַּפְלָה אֲגָרַת לְהַגְבוֹר הַנ"ל וְהוֹדִיעָו אֵיךְ שֶׁזָּכָה וּמְצָא אֲנָשִׁים כָּאלוֹ וְנַעֲשֶׂה עֲלֵיהֶם מִלְכָּה.

וּבְנֵי־הַמְּדִינָה שֶׁל מְמוֹן הַנ"ל הָיוּ עוֹסְקִים יוֹתֵר בְּעִנְיָנֵיהֶם בְּעִבּוּדָתָם כְּכֹל הַנ"ל, וְהִזְמִן שֶׁהַגְּבִיל עִמָּהֶם הַגְּבוֹר הַנ"ל הִיָּה מְמַשְׁמֵשׁ לְבוֹא, וְנִתְפַּחְדוּ מְאֹד, וְעָשׂוּ עִבּוּדָתָם הַנ"ל וְהִקְרִיבוּ קֶרֶבֶנוֹת וְקִטְרֵת וְעָסְקוּ בְּתַפְלוֹת שֶׁלָּהֶם, שֶׁהָיוּ מִתְפַּלְלִים לְאַלְקוֹתָם הַנ"ל. וְנִסְפָּם בִּינֵיהֶם, שֶׁהֵם מְכַרְחִים לְקַיִם עֲצָתָם הָרֵאשׁוֹנָה, דְּהִיָּנוּ, לְשַׁלַּח אֶל הַמְּדִינָה שִׁישׁ בָּהּ עֲשִׂירוֹת מְפָלֵג כַּנ"ל, אֲשֶׁר לְפִי דַעְתָּם הָיוּ כָּל בְּנֵי אוֹתָהּ הַמְּדִינָה כֻּלָּם אֲלֻקוֹת כַּנ"ל, וְהֵם יוֹשִׁיעוּ אוֹתָם בְּיַדָּי כַּנ"ל, מֵאַחַר שֶׁכֻּלָּם הֵם אֲלֻקוֹת כַּנ"ל. וְשָׁלַחוּ שְׁלוּחִים לָשֵׁם, וּבְדֶרֶךְ הַלוּכָם שֶׁל הַשְּׁלוּחִים, לָשֵׁם תָּעוּ וְהִלְכוּ, וּמְצָאוּ אָדָם שֶׁהָיָה הוֹלֵךְ עִם מִקְּל,

שהמקל שלו היה עולה יותר מכל אלקותם, הינו שהמקל שלו היה עם אבנים טובות יקרים, אשר זה המקל היה שוה יותר מכל העשירות של כל אלקותם הנ"ל הינו בין האלקות שבמדינתם ובין האלקות שהלכו אצלם, כי המקל היה שוה יותר מכל העשירות של כלם. גם היה הולך בכובע (שקורין "קאפליש"), שהיה קבוע בו אבנים טובות, שהיה שוה הון רב, ותכף ומיד נפלו לפניו בכריעה והשתחויה, כי לפי דעתם היה האדם הזה אלוה על כל אלהים שלהם, מאחר שיש לו עשירות מפלג כזה. והאדם הזה שפגעו בו הוא היה הממנה על האוצרות של המלך הנ"ל. ואמר להם האדם הזה: זה הוא חדוש אצלכם בלשון תמה, בואו עמי ואראה לכם עשירות. והולך אותם אל ההר, שהיה מסדר שם אוצר המלך, והראה אותם את האוצר, ותכף ומיד נפלו בכריעה והשתחויה, כי זהו אלוה על כל אלקים לפי דעתם הסכלה והנבוכה, שהיה אצלם עקר האמונה הממון והעשירות כנ"ל.

אך קרפנות לא הקריבו שם, כי לפי דעתם הנ"ל שהוא אלוה על וכו', בודאי היו מקריבים את עצמן לאלוה כזה, אך וכו', כי בשיצאו אלו השלוחים, הזהירו אותם שבדרך לא יהיו מקריבים קרפנות, כי חששו שאם ירצו בדרך להקריב קרפנות לא ישאר מהם כלום, כי אולי ימצאו איזה אוצר בדרך, אולי ילך אחד לבית-הכפסא ומצא שם אוצר והוא אצלו אלוה כנ"ל, ויתחילו להקריב את עצמן אליו, ולא ישאר מהם אחד, על-כן הזהירו את השלוחים הינו בני-המדינה הזהירו את השלוחים, שבדרך לא יקריבו קרפנות כלל, על-כן לא הקריבו אלו השלוחים קרפנות לזה הממנה הנ"ל. אבל

זֶה הָיָה בְּרוּר אֲצֵלָם שֶׁהוּא אֵלּוּךְ עַל כָּל אֱלֹקִים, מֵאַחַר שֵׁישׁ לוֹ
 עֲשִׂירוֹת עֲצוּם וְרַב כְּזֶה. וְנִתְיָשְׁבוּ אֵלָיו הַשְּׁלוּחִים: לָמָּה לָּהֶם לִילָךְ
 אֶל הָאֱלֹקוֹת הַנִּזְל, דְּהִינּוּ אֶל הַמְּדִינָה שֶׁהָיוּ עֲשִׂירִים מִפְּלָגִים מְאֹד,
 שֶׁהֵם אֲצֵלָם כָּלָם אֱלֹקוֹת כַּנִּזְל, כִּי הֲלֹא אֲצֵל זֶה הָאִישׁ בּוֹדָאי יוֹכְלוּ
 לְקַבֵּל יִשׁוּעָה, כִּי הֲלֹא זֶה הָאִישׁ הוּא אֵלּוּךְ גְּדוֹל עַל כָּלָם לְפִי דַעְתָּם
 הֲרַעָה הַנִּזְל, מֵאַחַר שֵׁישׁ לוֹ עֲשִׂירוֹת עֲצוּם וּמִפְּלָג כְּזֶה כַּפְּלִים כַּפְּלִים
 יוֹתֵר מִכָּלָם, עַל־כֵּן בִּקְשׁוּ מִזֶּה הָאִישׁ שִׁילָךְ עִמָּם לְמְדִינָתָם, וְנִתְרַצָּה
 לָהֶם וְהִלָּךְ עִמָּם, וּבָא לְמְדִינָתָם. וְהָיָה אֲצֵל בְּנֵי־הַמְּדִינָה שֶׁמְחָה גְדוֹלָה
 שֶׁמֵּצְאוּ אֵלּוּךְ כְּזֶה, כִּי הָיוּ בְּמוֹחִים שְׁעַל־יָדוֹ יִהְיֶה לָהֶם תְּשׁוּעָה בּוֹדָאי,
 מֵאַחַר שֶׁהוּא אֵלּוּךְ כְּזֶה לְפִי דַעְתָּם, כִּי יֵשׁ לוֹ עֲשִׂירוֹת עֲצוּם כְּזֶה,
 וְצוּהָ זֶה הָאִישׁ שֶׁהוּא הַמְּמַנֶּה שֶׁל הַמֶּלֶךְ הַנִּזְל, שֶׁקִּבְּלוּ אוֹתוֹ בְּנֵי־הַמְּדִינָה
 הַזֹּאת לְאֵלּוּךְ, שֶׁקִּדְּם שִׁיְהִי סֹדֵר מִתְקֵן וְנִכּוֹן בַּמְּדִינָה, לֹא יִקְרִיבוּ
 קִרְבָּנוֹת כָּלָל. כִּי בְּאֵמֶת זֶה הַמְּמַנֶּה שֶׁל הַמֶּלֶךְ הָיָה צְדִיק גְּדוֹל, כִּי
 הָיָה מֵאֲנָשֵׁי הַמֶּלֶךְ הַנִּזְל, שֶׁהָיוּ כָּלָם צְדִיקִים גְּדוֹלִים מְאֹד, וּבּוֹדָאי
 הָיָה מְמַאֵם מְאֹד בְּכָל הַמְּנַהֲגִים הֲרָעִים וְהַשְּׂמוֹתִים שֶׁל אוֹתָהּ הַמְּדִינָה,
 אֲדַ עֲדִין לֹא הָיָה יָכוֹל לְהַשִּׁיב אוֹתָם מִדְּרָכָם הֲרָעָה, אֲדַ צוּהָ לַעֲת
 עָתָה שְׁעַל־כָּל־פָּנִים לֹא יִקְרִיבוּ קִרְבָּנוֹת. וְהִתְחִילוּ בְּנֵי־הַמְּדִינָה לְבַקֵּשׁ
 מֵאִתּוֹ אוֹדוֹת הַגְּבוּר הַנִּזְל שֶׁעֲמַד עֲלֵיהֶם, וְגַם הַמְּמַנֶּה עָנָה: אֶפְשָׁר
 הוּא זֶה הַגְּבוּר הַיְדוּעַ לוֹ. וְהִלָּךְ זֶה הַמְּמַנֶּה, וַיֵּצֵא אֶל הַגְּבוּר, וּבִקְשׁ
 מֵאֲנָשָׁיו שֶׁל הַגְּבוּר אִם אֶפְשָׁר לְהִתְרַאוֹת פָּנִים עִמּוֹ, וְאָמְרוּ שִׁיּוֹדִיעוּ
 לוֹ וַיִּשְׂאֲלוּ אוֹתוֹ, וְהִלְכוּ וַיִּשְׂאֲלוּ אוֹתוֹ, וְנָתַן רְשׁוּת. וְנִכְנַם הַמְּמַנֶּה אֶל
 הַגְּבוּר, וְהִפִּירוּ זֶה אֶת זֶה, וְהָיָה בֵּינֵיהֶם שְׂמֵחוֹת גְּדוֹלוֹת וּבְכִיּוֹת כַּנִּזְל.
 וְאָמַר הַגְּבוּר לְהַמְּמַנֶּה: תִּדַע שְׁגַם הַבַּעַל־תְּפִלָּה הַכָּשֵׁר שֶׁלָּנוּ רְאִיתִיו
 גַּם־כֵּן, וּכְבֹר גַּעֲשֶׂה מִלְּךְ. וּסְפְרוּ זֶה לְזֶה אִיךְ נִתְגַּלְגְּלוּ וּבָאוּ לְכָאן,

וספר הממנה להגבור שהוא עבר על מקום המלך ועל מקום כל
 האנשים הנ"ל, אך על שניהם לא עבר, הינו על מקום הבעל-תפלה
 והגבור, על מקום, אותם שניהם לא עבר. ודברו יחד הממנה עם
 הגבור אודות המדינה הנ"ל על שנתעו ונבוכו כל-כך, עד שבאו
 לשטותים כאלו. השיב הגבור להממנה תשובה הנ"ל, שהשיב
 להבעל-תפלה בנזכר לעיל, הינו ששמע מהמלך, שמי שגשקע בתאוה
 זו של ממון, אי אפשר לו בשום אופן לשוב ולצאת משם, כי-אם
 על-ידי הדרך שיש להחרב הנ"ל שמשם מקבל הגבור כח גבורתו,
 על-ידי זה יכולים להוציאם מזה. והרחיבו הזמן עוד יותר, הינו
 שהממנה דבר עם הגבור להרחיב הזמן עם בני-המדינה הנ"ל עוד
 יותר, ונתן להם הגבור עוד ארכא וזמן. אחר-כך מסרו סימנים זה
 לזה, הממנה והגבור, והלך הממנה מן הגבור וחזר הממנה אל
 המדינה הנ"ל. וגם הממנה הזה בודאי הוכיח אותם על דרכם הרעה,
 שנתעו ונבוכו כל-כך בתאות-ממון, אך לא הועיל להם כלל, כי כבר
 גשקעו בזה מאד מאד כנ"ל, רק מחמת שכבר הוכיחו אותם הרבה,
 הבעל-תפלה וגם הממנה, בלבלו אותם, והיו אומרים: אדרבא, הוציאו
 נא אותנו מטעותנו, אף-על-פי שהם היו אוחזים בדתם בחזקה ולא
 היו רוצים כלל לשוב מטעותם הרעה, אך היו אומרים למוכיחיהם
 הנ"ל: אדרבא, אם הוא כדעתכם, שאנחנו בטעות ובמבוכה גדולה
 אם-כן הוציאו נא אותנו מטעותנו. ונתן להם עצה הינו הממנה נתן
 עצה לבני-המדינה הנ"ל, באשר שהוא יודע הכח של זה הגבור
 מהיכן הוא מקבל כח גבורתו, וספר להם ענין החרב הנ"ל, שמשם
 מקבל הגבור כח גבורתו. בכך גלך אני ואתם אל מקום החרב,
 ועל-ידי זה תוכלו להתגבר כנגדו. וכונת הממנה היה, שבשיבואו

לָשֵׁם, יוֹכְלוּ לָשׁוּב וּלְצֵאת עַל־יְדֵי זֶה מִטְּעוֹתֵם כִּנְ"ל כִּי עַל־יְדֵי אוֹתוֹ הַדֶּרֶךְ שֵׁשׁ לְהַחֲרֹב הַזֹּאת, עַל־יְדֵי זֶה יִכּוֹלִים לְהוֹצִיא מִתַּאֲוַת־מָמוֹן כִּנְ"ל, וְקָבְלוּ דְבָרָיו הֵינּוּ בְּנֵי־הַמְּדִינָה קָבְלוּ עֲצַת הַמְּמַנֶּה לִילָךְ עִמּוֹ אֶל הַחֲרֹב הַנְ"ל.

וְהַלֵּךְ הַמְּמַנֶּה, וּבְנֵי־הַמְּדִינָה שָׁלְחוּ עִמּוֹ אֶת גְּדוּלֵי־הַמְּדִינָה, שֶׁהֵם אֲצֵלֶם אֵלֶקוֹת וּבּוֹדָאֵי הָיוּ הוֹלְכִים עִם תְּכַשִּׁימֵי כֶסֶף וְזָהָב, שֶׁהָיוּ תְלוּוִים עֲלֵיהֶם, כִּי זֶה הָיָה הָעֵקֶר אֲצֵלֶם, וְהָלְכוּ יַחַד. וְהוֹדִיעַ הַמְּמַנֶּה הַדֶּבֶר הַזֶּה לְהַגְבוֹר, בְּאֲשֶׁר שֶׁהוּא הוֹלֵךְ עִמָּם לְבַקֵּשׁ מְקוֹם הַחֲרֹב, וּכּוֹנְתוֹ, אוֹלֵי יוֹפֵה בְּדֶרֶךְ הַלוֹכוֹ לְמַצֵּא אֶת הַמְּלָךְ וְאֲנָשָׁיו. עָנָה וְאָמַר הַגְּבוֹר: גַּם אֲנִי אֵלֶךְ עִמָּךְ. וְשָׁנָה הַגְּבוֹר עֲצִמּוֹ, כְּדֵי שְׂלֹא יִכְיֶנּוּ אֵלּוּ הָאֲנָשִׁים שֶׁהָלְכוּ עִם הַמְּמַנֶּה, שֶׁזֶהוּ הַגְּבוֹר הַנְ"ל, עַל־כֵּן שָׁנָה עֲצִמּוֹ, וְהַלֵּךְ גַּם־כֵּן עִם הַמְּמַנֶּה. וְנִתְיָשְׁבוּ שְׂיודִיעוֹ הַדֶּבֶר לְהַבְעֵל־תְּפִלָּה וְהוֹדִיעוֹ לוֹ, וְאָמַר הַבְּעֵל־תְּפִלָּה שְׁגַם הוּא יֵלֵךְ עִמָּם, וְהַלֵּךְ אֲלֵיהֶם הַבְּעֵל־תְּפִלָּה, וְצוּהָ הַבְּעֵל־תְּפִלָּה לְאֲנָשִׁים שְׂלוֹ שִׂיתְפַּלְלוּ עַל זֶה, שִׁיִּצְלִיחַ הַשֵּׁם דְּרַכָּם, שִׁיִּזְכּוּ לְמַצֵּא הַמְּלָךְ עִם אֲנָשָׁיו הַנְ"ל, כִּי תְמִיד הָיָה הַבְּעֵל־תְּפִלָּה מִתְפַּלֵּל עַל זֶה, וְהָיָה מְצוּהָ לְאֲנָשָׁיו, וְהָיָה מִתְקַן לָהֶם תְּפִלוֹת שִׂיתְפַּלְלוּ עַל זֶה. וְעַתָּה הַזְהִיר אוֹתָם בְּיֹתֵר, כְּשֶׁהָלֵךְ אֶל הַמְּמַנֶּה וְהַגְּבוֹר, לִילָךְ עִמָּם לְבַקֵּשׁ אֶת הַמְּלָךְ וְאֲנָשָׁיו כִּנְ"ל, שִׂיתְפַּלְלוּ עַל זֶה תְּמִיד לְזָכוֹת לְמַצֵּא אוֹתָם. וּבֵא הַבְּעֵל־תְּפִלָּה אֶל הַמְּמַנֶּה וְהַגְּבוֹר הַנְ"ל, וּבּוֹדָאֵי הָיָה בִּינֵיהֶם שְׂמִחָה גְדוֹלָה, שְׂמִחוֹת וּבְכִיּוֹת כִּנְ"ל, וְהָלְכוּ שְׁלִשְׁתָּן יַחַד, דִּהְיֶנּוּ הַמְּמַנֶּה וְהַגְּבוֹר וְהַבְּעֵל־תְּפִלָּה; וְהֵאלֶקוֹת הַנְ"ל, דִּהְיֶנּוּ הָעֲשִׂירִים גְּדוּלֵי הַמְּדִינָה הַנְ"ל שֶׁהֵם נִקְרָאִים שֵׁם בְּמְדִינַתָם אֵלֶקִים כִּנְ"ל, הָלְכוּ עִמָּהֶם, וַיִּתְהַלְכוּ בְּאֲשֶׁר יִתְהַלְכוּ.

וּבָאוּ לְמַדְיָנָה אַחַת, וְהָיוּ שָׁם שׁוֹמְרִים סְבִיב הַמְּדִינָה, וְשָׂאוּ אֶת
 הַשׁוֹמְרִים עַל עֶסְקֵי הַמְּדִינָה, וּמִי הַמֶּלֶךְ שְׁלָכֶם. הַשִּׁיבוּ
 הַשׁוֹמְרִים, שְׁבַעַת שְׁהִיָּה הַרוּחַ סְעָרָה הַנַּ"ל, שְׂאוּ נַפְרְדוּ בְּנֵי-הָעוֹלָם
 לְמִינֵיהֶם כַּנַּ"ל, אִזּוּ בָּחֲרוּ לָהֶם בְּנֵי הַמְּדִינָה שְׁלָהֶם, שְׁעָקֵר הוּא הַחֲכָמָה,
 וְקָבְלוּ עֲלֵיהֶם חָכָם גְּדוֹל לְמֶלֶךְ, וְזֶה מִקְרֹב מִצְאוּ חָכָם גְּדוֹל מִפְּלֶג
 בְּחֲכָמָה מְאֹד מְאֹד, וּמַחֲל לֹו הַמֶּלֶךְ אֶת הַמְּלוּכָה, וְקָבְלוּ אוֹתוֹ לְמֶלֶךְ,
 כִּי אֲצֻלָּם הָיָה הָעָקֵר הַחֲכָמָה, וּמֵאַחַר שְׁמִצְאוּ חָכָם מִפְּלֶג כְּזֶה, עַל-כֵּן
 קָבְלוּ אוֹתוֹ לְמֶלֶךְ. וְאָמְרוּ אֵלָיו הַשְּׁלֵשָׁה הַנַּ"ל הֵינּוּ הַמְּמַנֶּה וְהַגְּבוֹר
 וְהַבַּעַל-תְּפִלָּה, שְׁנֵרְאִין הַדְּבָרִים שְׁזָהוּ הַחָכָם שְׁלָנוּ דְהֵינּוּ הַחָכָם שֶׁל
 הַמֶּלֶךְ הַנַּ"ל. וּבִקְשׁוּ אִם אֶפְשָׁר לְהִתְרַאוֹת פָּנִים עִמּוֹ, וְהַשִּׁיבוּ לָהֶם,
 שְׁיִוְדִיעוּ לֹו וְיִשְׂאֲלוּ אוֹתוֹ, וְהִלְכוּ וְשָׂאוּ, וְנָתַן לָהֶם רְשׁוֹת. וּבָאוּ אֵלָיו
 הַשְּׁלֵשָׁה, אֵל הַחָכָם, שֶׁהוּא הַמֶּלֶךְ שֶׁל אוֹתָהּ הַמְּדִינָה, וְהִכִּירוּ זֶה
 אֶת זֶה, כִּי הַחָכָם הַזֶּה הָיָה הַחָכָם שֶׁל הַמֶּלֶךְ הַנַּ"ל, וּבִוְדָאֵי הָיָה
 שָׁם שְׂמִחָה גְּדוֹלָה, שְׂמִחוֹת וּבְכִיּוֹת כַּנַּ"ל, כִּי כָּכוּ אִיךְ זֹכִים לְמִצְאָה
 אֶת הַמֶּלֶךְ עִם כָּל הַנַּ"ל, וְשָׂאוּ אֶת הַחָכָם, אִם אֵינּוּ יוֹדַע מִן הַיָּד
 שֶׁל הַמֶּלֶךְ, וְהַשִּׁיב לָהֶם, שֶׁהַיָּד הוּא אֲצֻלוֹ, אִךְ מֵעַת שְׁנַתְּפוּרוּ עַל-יַדֵּי
 הַרוּחַ סְעָרָה כַּנַּ"ל, שְׂאוּ נַעֲלֶם מֵהֶם הַמֶּלֶךְ וְכוּ' כַּנַּ"ל, מֵאִזּוּ הוּא אֵינּוּ
 רוֹצֵה לְהִסְתַּכֵּל כָּלֵל בְּתוֹךְ הַיָּד, כִּי הִיא שְׂיָכָה רַק אֵל הַמֶּלֶךְ, רַק
 שְׂחַקֵּק תְּבִנִית הַיָּד עַל אֶבֶן, כְּדֵי שְׂיִשְׁתַּמֵּשׁ בְּזֶה קִצְתָה לְצַרְךָ עֵנִינוּ,
 אֲבָל בְּהַיָּד אֵינּוּ מִסְתַּכֵּל כָּלֵל. וְדַבְּרוּ עִם הַחָכָם אִיךְ נִתְּנָלְגַל וּבָא
 לְכָאן, וְסַפֵּר לָהֶם, שְׁמַעַת שְׁהִיָּה הַרוּחַ-סְעָרָה הַנַּ"ל, הִלְךְ בְּאֲשֶׁר הִלְךְ,
 וּבְדֶרֶךְ הַלּוּכוֹ עָבַר עַל כָּלֵם, רַק עַל אֵלָיו הַשְּׁלֵשָׁה הֵינּוּ הַבַּעַל-תְּפִלָּה
 וְהַגְּבוֹר וְהַמְּמַנֶּה לֹא עָבַר, עַד שְׁמִצְאוּ אוֹתוֹ בְּנֵי-הַמְּדִינָה אֵלָיו וְקָבְלוּ
 אוֹתוֹ לְמֶלֶךְ כַּנַּ"ל, וּלְעַת עַתָּה הוּא צָרִיךְ לְהַנְהִיג אוֹתָם לְפִי דְרָכָם,

כפי דרך חכמתם, עד אשר ברבות הזמן ישיב אותם אל האמת, ודברו עם החכם על אודות בני-המדינה הנ"ל, שנתעו ונבוכו כל-כך בשטות ועבודה-זרה של ממון כנ"ל, ואמרו: אלמלא לא נתבדרנו ונתפזרנו, כי-אם בשביל אותה המדינה להחזיר אותה למוטב, היה די לנו בזה, כי נתטפשו ונתעו כל-כך, כי באמת כל הכתות הנ"ל, כלם נתעו ונבוכו, וצריכים לתקנם להשיבם משטותם ולהחזירם אל התכלית האמתית, כי אפלו הכת שפחרו להם חכמה לתכלית, גם הם לא השיגו התכלית האמתית וצריכין תקון ותשובה, כי פחרו בחכמות חיצוניות ואפיקורסית, אך מכל הטעותים הנ"ל הוא בנקל יותר להשיבם מטעותם ולהחזירם אל האמת, אבל אלו נתעו בעבודה-זרה של ממון ונשקעו בה כל-כך בכל הנ"ל, עד שאי אפשר להשיבם מזה כנ"ל. וגם החכם השיב להם ששמע גם-כן מהמלך, שמכל התאוות אפשר להוציא, אבל מתאוה זו של ממון אי אפשר להוציא את מי שנפל לתוכה, כי-אם על-ידי הדרך שיש להחריב הנ"ל. ונתרצה החכם גם-כן לילך עמם, והלכו ארבעתן יחד. וגם אלו האלקות השומים הנ"ל הלכו עמם גם-כן כנ"ל.

והלכו ובאו למדינה אחת, ושאלו גם-כן את השומרים על ענין המדינה, ומי המלך שלהם. השיבו, שמעת שהיה הרוח-סערה הנ"ל, אז פחרו להם בני-מדינה זו, שהתכלית הוא הדבור, וקבלו עליהם דברן בעל-לשון למלך. אחר-כך מצאו איש אחד, שהיה בעל-לשון ומליצה ודברן מפלג מאד מאד, וקבלו אותו למלך, כי המלך מחל לו את המלוכה, מאחר שהוא בעל-לשון פנה, והבינו אלו הארבעה הנ"ל, שבודאי זה הוא המליץ שלנו דהינו המליץ של

המלך הנ"ל. ובקשו גם-כן אם אפשר להתראות עם המלך הזה, ואמרו שיודיעו לו ויקבלו רשות, והלכו ושאלו ונתן להם רשות, ונכנסו אלו הארבעה אצל המלך של מדינה זו, והוא היה המליץ של המלך כנ"ל, והפירו זה את זה, והיה ביניהם גם-כן שמחה גדולה ובכיות כנ"ל. והלך המליץ עמם גם-כן, והלכו יותר לבקש, אולי ימצאו הנשאים, דהינו המלך וכו', כי ראו שהשם מצליח דרפם, שהם מוצאים בכל פעם את חבריהם, ותלו כל זה בזכות הבעל-תפלה הכשר שלהם, שהוא עוסק תמיד להתפלל על זה, ועל ידי תפלותיו זכו למצוא את חבריהם הנ"ל, והלכו יותר, אולי יזכו למצוא גם השאר.

והלכו ובאו למדינה אחת, ושאלו גם-כן על ענין המדינה ומי המלך שלהם. השיבו להם, שהם מן הכת שבחרו להם את השמחה ומשחה לתכלית, וקבלו עליהם איזה שכור אחד, שהוא בשמחה תמיד, להיות מלך עליהם. ואחר-כך מצאו איש אחד שהיה יושב בתוך ים של יין, והוטב בעיניהם ביותר, כי זה הוא בודאי שכור מפלג מאד מאד, וקבלו אותו למלך. ובקשו גם-כן להתראות פנים עמו, והלכו וקבלו רשות, ונכנסו אלו החמשה חברים הנ"ל, אצל זה המלך, והוא היה האוהב נאמן של המלך, שהיה יושב בתוך הים של יין, שנעשה מדברי התנחומין של המליץ כנ"ל, ובני-המדינה זו סברו שהוא איש שכור גדול, מאחר שיושב בים של יין, וקבלו אותו למלך. והפירו זה את זה, והיה ביניהם גם-כן שמחה גדולה ובכיות כנ"ל.

והלך האוהב נאמן עמם גם כן, והלכו יותר ובאו למדינה אחת, ושאלו את השומרים: מי המלך שלכם. השיבו, שמלך שלהם הוא יפת-תאר, מחמת שהיא מביאה אל התכלית, כי התכלית הוא ישוב העולם, במבאר לעיל, ובתחלה היתה אצלם איזה יפת-תאר למלכה. אחר-כך מצאו יפת-תאר מפלגת ביפיה מאד מאד, וקבלו אותה למלך, והבינו הינו אלו החברים הנ"ל הבינו, שהיא בודאי הבת-מלכה הנ"ל, ובקשו גם כן להתראות עמה, והלכו וקבלו רשות, ונכנסו אל המלכה, והפירו כי היא הבת-מלכה, וגדל השמחה שהיה שם בודאי אין לשער. ושאלו אותה: איך באת לכאן. וספרה להם, שמעת שבא הרוח-סערה וחסף את התינוק היקר מן העריסה, כנ"ל, אז יצאה בשעת הבקלה אחר התינוק ולא מצאה אותו, ודחק אותה החלב ומוזה געשה ים של חלב, ואחר-כך מצאו אותה בני מדינה זו וקבלו אותה למלך עליהם, והיה שם שמחה גדולה, גם ככו מאד על התינוק היקר הנ"ל, שנאבד מהם, ועל אביה ואמה, שאינה יודעת מהם. והנה נמצא שבא בעלה של המלכה הזאת הינו הבת-מלכה, שנעשית כאן מלכה, כי הגבור הוא בעלה כנ"ל, ועתה יש להמדינה מלך, ובקשה הבת-מלכה שהיא מלכה במדינה זו, את הבעל-תפלה, שילך במדינתה ויטהר אותה מהזהמא הגדולה שלה, כי מאחר שאצלם היה עקר התכלית ענין היפת-תאר כנ"ל, בודאי היו מזהמים מאד מאד בתארה זו, על-כך בקשה מהבעל-תפלה שילך ויטהר אותם קצת לעת-עתה, שלא יתגשמו לעת-עתה בזהמא הזאת כל-כך, כי מלבד התגברות התארה, היה אצלם כמו אמונה שזהו התכלית כי כל הכתות הנ"ל, שבחרו להם כל אחד ואחד איזה מדה רעה לתכלית כנ"ל, היה אצל כל אחד ואחד כמו אמונה גמורה אותה

המדה רעה, ועל-כן בודאי היו משקעים מאד בזה, על-כן בקשה ממנו שיגד ויטהר אותם קצת לעת-עתה.

אחר-כך הלכו בלם לבקש השאר, דהינו המלך וכו', והלכו ובאו למדינה אחת, ושאלו גם-כן: מי המלך שלכם. השיבו שהמלך שלהם הוא בן שנה, כי הם מן הכת שבחרו להם, שמי שיש לו שפע מזונות, ואינו נזון ממזון של שאר בני-אדם, הוא ראוי להיות מלך, וקבלו לפי שעה עשיר אחד למלך. אחר-כך מצאו אדם שהיה יושב בים של חלב, והוטב בעיניהם מאד, כי זה האדם הוא נזון כל ימיו מחלב, ואינו נזון ממזונות של שאר העולם, על-כן קבלו אותו למלך, ועל-כן נקרא בן שנה, מחמת שנוזן מחלב כמו בן שנה. והבינו, שזה הוא התינוק הנ"ל, ובקשו להתראות פנים עמו, והלכו ושאלו וקבלו רשות, ונכנסו אצלו והכירו זה את זה, כי גם הוא הינו התינוק שנעשה מלך, הכיר אותם, אף-על-פי שהיה תינוק קטן כשנעלם מאתם, אף-על-פי-כן, מאחר שהוא חכם גמור מעת הולדו, כי נולד עם חכמה גמורה כנ"ל, על-כן הכיר אותם, והם הכירו אותו בודאי, ובודאי היה שם שמחה נוראה מאד, וגם בכו עדין על שאינם יודעים מהמלך והמלכה, ושאלו אותו: איך באת לכאן, וספר להם, שבעת שחטף אותו הרוח-סערה, נשאו למקום שנשאו, והיה שם באותו המקום, והיה מחיה עצמו במה שאפשר, במה שמצא שם, עד שבא אל ים של חלב, והבין שזה הים נעשה בודאי מחלב של אמו, כי בודאי דחק אותה החלב, ומזה נעשה זה הים, וישב שם באותו הים של חלב, והיה נזון מן החלב, עד שבאו בני-המדינה זו, וקבלו אותו למלך.

אחר־כֵּן הִלְכוּ יוֹתֵר, וּבָאוּ לְמַדִּינָה אַחַת, וְשָׂאוּ: מִי הַמֶּלֶךְ שְׁלָכֶם. הִשִּׁיבוּ שֶׁהֵם בָּחֲרוּ לָהֶם שְׂרָצִיחָה הוּא הַתְּכֵלִית, וְקִבְלוּ עֲלֵיהֶם לְמֶלֶךְ רוֹצֵחַ אֶחָד. אַחֲר־כֵּן מָצְאוּ אִשָּׁה אַחַת, שֶׁהִיְתָה יוֹשֶׁבֶת בְּתוֹךְ יָם שֶׁל דָּם, וְקִבְלוּ אוֹתָהּ לְמֶלֶךְ, מִחֲמַת שָׂרְאוּ שֶׁהִיא בּוֹדֵאֵי רוֹצֵחַ גָּדוֹל מְאֹד מְאֹד, מֵאַחַר שִׁיּוֹשְׁבַת בְּתוֹךְ יָם שֶׁל דָּם, וּבִקְשׁוּ גַם־כֵּן לְהִתְרַאוֹת פָּנִים עִמָּהּ, וְהִלְכוּ וְקִבְלוּ רְשׁוֹת, וּנְכַנְסוּ אֵלֶיהָ, וְהִיא הִיְתָה הַמְּלָכָה הַנִּ"ל, שֶׁהִיְתָה בּוֹכָה תָּמִיד, וּמְהַדְמָעוֹת שְׁלָה גַעֲשָׂה הַיָּם שֶׁל דָּם כַּנִּ"ל, וְהִפִּירוּ זֶה אֶת זֶה, וְהָיָה שִׁמְחָה גְדוֹלָה מְאֹד בּוֹדֵאֵי, וְעַד־כֵּן הָיוּ בּוֹכִים, עַל שְׂאִינָם יוֹדְעִים מִן הַמֶּלֶךְ עַד־כֵּן.

וְהִלְכוּ יוֹתֵר וּבָאוּ לְמַדִּינָה אַחַת, וְשָׂאוּ: מִי הַמֶּלֶךְ שְׁלָכֶם. הִשִּׁיבוּ שֶׁהֵם בָּחֲרוּ לָהֶם לְמֶלֶךְ אִישׁ מְכַבֵּד אֶחָד, כִּי אֶצְלָם עֵקֶר הַתְּכֵלִית הוּא כְּבוֹד. אַחֲר־כֵּן מָצְאוּ שֶׁהִיא יוֹשֶׁבֶת בְּשָׂדֶה זָקֵן אֶחָד וּבָתֵּר עַל רֵאשׁוֹ, וְהוּטַב בְּעֵינֵיהֶם, כִּי הוּא מְכַבֵּד גְּדוֹל, מֵאַחַר שֶׁהוּא יוֹשֶׁב בְּשָׂדֶה מְכַבֵּד בְּכֹתֵר, וְקִבְלוּ אוֹתוֹ לְמֶלֶךְ. וְהִכִּינוּ כִּי בּוֹדֵאֵי זֶה הוּא הַמֶּלֶךְ הַיָּנוּ הַמֶּלֶךְ שְׁלָהֶם הַנִּ"ל, וּבִקְשׁוּ גַם־כֵּן אִם אֶפְשָׁר לְהִתְרַאוֹת עִמּוֹ, וְהִלְכוּ וְקִבְלוּ רְשׁוֹת (קִבְלַת רְשׁוֹת הוּא מֵה שְׂקוֹרִין "מַעֲלָדִיוּיִן"), וּנְכַנְסוּ אֶצְלוֹ, וְהִפִּירוּ כִּי הוּא הוּא הַמֶּלֶךְ בְּעֵצְמוֹ, וְגַדֵּל הַשְּׂמֵחָה שֶׁהִיא שֵׁם בּוֹדֵאֵי אִי אֶפְשָׁר לְשַׁעַר בְּמַחַ. וְאֵלוּ הָאֱלֻקוֹת הַשׁוֹטִים הַנִּ"ל הַיָּנוּ הַעֲשִׂירִים גְּדוֹלֵי הַמַּדִּינָה שֶׁל עֲשִׂירוֹת, שֶׁהָיוּ בְּמַדִּינַתְּם אֱלֻקוֹת, הִלְכוּ עִמָּהֶם וְלֹא יָדְעוּ כָּלֵל מַחִיוֹתָם מֵהוּ הַשְּׂמֵחָת הַלָּלוּ.

וְהִנֵּה עָתָה חֲזְרוּ וּנְתַקְבְּצוּ כָּל הַקְּבוּצָה הַקְּדוּשׁ יַחַד, וְשָׁלְחוּ אֶת הַבְּעַל־תְּפִלָּה אֶל הַמַּדִּינוֹת הַנִּ"ל הַיָּנוּ הַמַּדִּינוֹת שֶׁל הַבְּתוֹת הַנִּ"ל, שֶׁבָּחֲרוּ לָהֶם מַדּוֹת רְעוֹת הַנִּ"ל לְתַכְלִית, לְתַקֵּן אוֹתָם וּלְטַהֵר

אותם להשיבם משמותם, כל מדינה ומדינה משמות וטעות שלה, כי כלם תעו ונבוכו בנ"ל, ועתה הנה בודאי ב"ח ביד הבעל-תפלה לילך אליהם ולהשיבם, כי קבל ב"ח ורשות מן המלכים של כל המדינות הנ"ל, כי כאן היו כל המלכים שלהם בנ"ל כי הקבוצן הקדוש הזה של המלך, שחזרו עתה ונתקבצו, כלם היו מלכים על כל המדינות של הכתות הנ"ל בנ"ל.

והלך הבעל-תפלה בכחם לטהרם ולהחזירם בתשובה, ודבר הגבור עם המלך אודות בני-המדינה שנפלו אל העבודה-זרה של ממון בנ"ל, ואמר הגבור להמלך: איך ששמעתי מפיכם, שעל-ידי הדרך שיש לי אל החרב הנ"ל, על-ידי זה יכולים להוציא את מי שנסקע בעבודה-זרה של תאות ממון. השיב לו המלך: בן הדרך, והודיע המלך להגבור: היות שבדרך שהוא עולה אל החרב הנ"ל, יש דרך מן הצד, ובאים באותו הדרך אל הר של אש, ועל ההר רבוץ אריה, והאריה כשהוא צריך לאכל, הוא הולך ונופל על העדרים ולוקח לו צאן ובהמות ואוכלם, והרועים יודעים מזה ושומרים מאד את הצאן מפניו, אבל האריה אינו משגיח כלל על זה, רק כשהוא רוצה לאכל הוא נופל על העדרים, והרועים הם מביים ומרעישים עליו, אבל האריה אינו שומע זאת כלל, רק הוא לוקח לעצמו צאן ובהמות והומה ואוכלם, ואותו ההר של אש הנ"ל אינו נראה כלל. ועוד מן הצד יש עוד דרך אחר, ובאים באותו הדרך אל מקום הנקרא קעד, הינו בית-הבשול, ושם באותו הקעד יש כל מיני מאכלים, ובאותו הקעד אין שום אש כלל, רק המאכלים מתבשלים על-ידי ההר של אש הנ"ל, וההר של אש הוא רחוק משם הרבה,

רק שהולכים שבילים וצנורות מן ההר של אש אל הקעף הנ"ל, ועל־ידי זה מתבשלים שם כל המאכלים הנ"ל. וגם הקעף הזאת אינה נראה כלל, רק שיש סימן, שעומדים שם צפרים על אותה הקעף, ועל־ידי זה יודעים ששם הוא הקעף, ואלו הצפרים הם מרחפים בכנפיהם, ועל־ידי זה הם מבעירים האש ומכבים האש, הינו על־ידי הרחיפה של הצפרים הם מבעירים ומלהיבים האש, וגם על־ידי זה בעצמו הם מכבים האש, שלא ותלהב יותר מדי, והם מלהיבים האש כפי המאכלים, שלצורך מאכל פלוני צריכים להלהיב האש כך, ולצורך מאכל אחר צריכין להלהיב האש כך, הכל כפי המאכל, כן הם מלהיבים את האש כל זה הוא דברי המלך אל הגבור.

בין תוליד אותם הינו את אלו האנשים הנ"ל שנפלו בעבודה זרה של ממון, שהם האלקות של המדינה של עשירות הנ"ל, שהלכו עמהם כנ"ל, תחלה נגד הרוח, כדי שניע אליהם ריח המאכלים הנ"ל. אחר־כך, בשתתן להם מן המאכלים הנ"ל, בנדאי ישליכו תאווה זו של ממון. וכן עשה הגבור, ולקח את האנשים הנ"ל, דהינו גדולי המדינה של עשירות, שהם אלקות במדינתם כנ"ל, כי אלו האלקות היו בכאן, כי באו עם הממנה על האוצרות לכאן ככל המבאר למעלה, וכשיצאו ממדינתם עם הממנה כנ"ל, נתנו להם בני־המדינה כח והרשאה, שכל מה שיעשו אלו השלוחים יהיה עשוי, וכל בני־המדינה מכרחים להתרצות לכל מה שיעשו אלו השלוחים שהם גדולי המדינה אלקות שלהם, ולא יוכלו לשנות, ולקח הגבור את אלו האנשים, שהם נקראים אלקות במדינתם, מחמת

עשרם כנ"ל, והוליד אותם בדרך הנ"ל, והביא אותם עד הקעד של המאכלים הנ"ל. ובתחלה הוליד אותם כנגד הרוח, והגיע להם הריח של המאכלים, והתחילו לבקשו מאד שיתן להם מהמאכלים הטובים הללו. אחר-כך הוליד אותם מכנגד הרוח, והתחילו לצעק שיש סרחה גדולה. חזר והביא אותם כנגד הרוח, ושוב הגיע להם הריח הטוב של המאכלים, וחזרו ובקשו אותו שיתן להם מן המאכלים. חזר והוליד אותם מכנגד הרוח, וחזרו וצעקו שיש סרחה גדולה מאד. ענה ואמר להם הגבור להאנשים הנ"ל: הלא אתם רואים שאין כאן שום דבר שיסריח. בהכרח צריכים לומר בודאי שאתם בעצמכם מסריחים, כי בכאן אין שום דבר שיסריח.

אחר-כך נתן להם מן המאכלים הנ"ל, ותכף כשאכלו מאלו המאכלים, התחילו תכף להשליך ולזרק מהם את כספם וזהבם, וכל אחד חפר לעצמו חפירה וקבר, וקבר את עצמו בתוך החפירה מחמת גדל הבושה שנתבישו עלידי שהרגישו גדל הסרחון של הממון שהוא מסריח כמו צואה ממש, מחמת שטעמו מן המאכלים הנ"ל, וקרעו את פניהם וקברו את עצמן, ולא היו יכולים להרים פניהם כלל, ונתבישו אחד מחברו, כי שם, באותו המקום, הממון הוא הבושה הגדולה מכל הבושות, ומי שרוצה לדבר דברי בוזי לחברו, הוא אומר לו שיש לו ממון, כי ממון הוא בושה גדולה מאד שם, וכל מי שיש לו ממון יותר מתביש יותר, על-כן קברו את עצמן מגדל הבושה, וכל אחד לא היה יכול להרים פניו אפלו בפני חברו, מכל-שכן בפני הגבור הנ"ל, וכל מי שהיה מוצא אצלו עוד איזה דינר או גדול, היה מבער אותו מיד ומשליכו ממנו למרחוק

בַּחֲפוּזֵי גְדוּל. אַחֲרֵיכֵן בָּא אֵלֵיהֶם הַגָּבוֹר, וְהוֹצִיא אוֹתָם מִן הַחֲפִירוֹת וְהַקְּבָרִים הַנִּלְ, וְאָמַר לָהֶם: בּוֹאוּ עִמִּי, כִּי עֵתָה אֵינְכֶם צְרִיכִים לְהַתִּירָא עוֹד מִן הַגָּבוֹר שֶׁהָיוּ כָּל בְּנֵי־הַמְּדִינָה שֶׁל עֲשִׂירוֹת מַתְּוִרָאִים מִמֶּנּוּ כַּנִּלְ, כִּי אֲנִי אֲנִי הוּא הַגָּבוֹר כַּנּוֹכַר לְעִיל. וּבִקְשׁוּ מִן הַגָּבוֹר שְׂיִתֵּן לָהֶם מִן הַמַּאֲכָלִים הַלָּלוּ כְּדִי לְהוֹלִיד לַמְּדִינָתָם, כִּי הֵם בּוֹדְאֵי יְהִיוּ מִמַּאֲסִים מְאֹד בְּמִמּוֹן, אֲךָ רָצוּ שְׁגָם כָּל בְּנֵי־הַמְּדִינָה וַיֵּצְאוּ מִתְּאוּה זֶה שֶׁל מִמּוֹן, וְנָתַן לָהֶם מֵאלוֹ הַמַּאֲכָלִים, וְהוֹלִיכוּ אֶל הַמְּדִינָה שְׁלָהֶם, וְתִכְףּ כְּשֶׁנָּתְנוּ לָהֶם מֵאלוֹ הַמַּאֲכָלִים, הַתְּחִילוּ תִכְףּ לְהַשְׁלִיד אֶת כֶּסֶף וְזָהָב כַּנִּלְ, וְטָמְנוּ עֲצָמָן בְּמַחֲלוֹת־עֶפֶר מִגְּדָל הַבוּשָׁה. וְהַעֲשִׂירִים הַגְּדוּלִים וְהַאֲלָקוֹת הַנִּלְ נִתְּבִישׁוּ בְּיוֹתֵר, וְגַם הַקְּטָנִים, שֶׁהָיוּ נִקְרָאִים אֲצֵלָם חֵיוֹת רְעוֹת כַּנִּלְ נִתְּבִישׁוּ בְּעֲצָמָן גַּם־כֵּן עַל שֶׁהָיוּ עַד הַנָּה קְטָנִים בְּעֵינֵי עֲצָמָן, מַחֲמַת שֶׁאִין לָהֶם מִמּוֹן, כִּי עֵתָה נִתְּגַלָּה שְׁאֲדַרְבָּא, הַמִּמּוֹן הוּא עֶקֶר הַבוּשָׁה, כִּי אֵלּוֹ הַמַּאֲכָלִים הַנִּלְ יֵשׁ לָהֶם סִגְלָה זֶה, שְׁמֵי שְׁאוּכָל מֵהֶם מִמַּאֲסִים בְּמִמּוֹן מְאֹד, כִּי מְרַגֵּשׁ סְרַחוֹן הַמִּמּוֹן כִּמוֹ צוּאָה וְטִנוּף מִמָּוֶשׁ, וְאֲזִי הַשְׁלִיכוּ אֵלֵי כֶּסֶף וְאֵלֵי זָהָב. וְאַחֲרֵיכֵן שְׁלַחוּ לְשֵׁם אֶת הַבַּעַל־תְּפִלָּה הַנִּלְ, וְנָתַן לָהֶם תְּשׁוּבוֹת וְתִקּוּנִים וְטָהַר אוֹתָם. וְהַמְּלִךְ הַנִּלְ מְלֶכֶת בְּכַפָּה, וְכָל הָעוֹלָם שָׁבוּ אֶל הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ וְעָסְקוּ רַק בְּתוֹרָה וְתְפִלָּה וְתְשׁוּבָה וּמַעֲשִׂים טוֹבִים, אֲמֵן כֵּן יְהִי רָצוֹן.

כְּרוֹךְ ה' לְעוֹלָם אָמֵן וְאָמֵן:

מִבְּאֵר בְּפָסוּק, שֵׁשׁ לְהַקְדוּשׁ־כְּרוֹךְ־הוּא תְנוּרָה בְּמָקוֹם זֶה, וְהָאֵשׁ הוּא שֵׁם בְּמָקוֹם אַחֵר, רְחוֹק מִן הַתְנוּרָה. כִּמוֹ שְׂפָתוֹב (ישעיה

ל"א): נאם ה' אשר אור לו בציון ותנור לו בירושלים. ועינן שם כל הקפיטל הנ"ל, שמדבר מענין כל המעשה הנ"ל:

הוי הידרים מצרים לעזרה על סוסים ישענו, ומצרים אדם ולא אל וסוסיהם בשר ולא רוח הינו בחינת המדינה שפמכו עליה, המדינה של עשירות, שהם יושיעו אותם, כי לפי טעותם סברו שהם בלם אלקות, וסוסיהם הם מלאכים, כמבאר לעיל בתוך המעשה עין שם; וזה שפנים הפסוק: ומצרים אדם ולא אל וסוסיהם בשר וכו', והבן.

וה' יטה ידו וכשל עוזר ונפל עזר ויחרו כלם וכליון הינו בחינת היד הנ"ל, כי על היד ראו ששניהם יהיו גבלין, העוזר והעזור, כנזכר לעיל.

כאשר יהנה האריה והכפיר על טרפו אשר יקרא עליו מלא רעים וכו': בצפריים עפות וכו' הינו בחינת האריה הנ"ל והצפריים הנ"ל. עין היטב לעיל בתוך המעשה והבן: כי ביום ההוא ימאסון איש אליהי כספו ואליהי זרבו וכו'.

ונפל אשור כחרכ לא איש וכו' וגם לו מפני חרכ וכו' וסלעו ממגור יעבור זה בחינת השלש כוחות של החרכ הנ"ל. ונפל וגם זה בחינת שני הכחות הנ"ל. וסלעו ממגור יעבר זה בחינת חלי הדאר הנ"ל, שחולף ועובר חזקו וכחו ממנו, כי סלעו פרושו תזקו (ח). וזה בחינת כח השלישי של החרכ הנ"ל, עין היטב והבן. אחר כל זה סים הפסוק: נאם ה' אשר אור לו בציון ותנור לו בירושלים הינו התנור והאש הנ"ל, כנזכר לעיל.

ראה והבט והבן, כי בהקפיטל הזה מבאר כל המעשה הנ"ל. (כל זה דברי רבנו זכרוננו לברכה). וכך אמר רבנו זכרוננו לברכה בפרוש, שכל המעשה בלה מראש ועד סוף היא רמוזה בלה בתוך

הקפיטל הנ"ל (הינו ישעיה ל"א), ואמר שכל הדברים של המעשה הנ"ל, כלם יכולים למצא במקראות וכיוצא. [כגון: וטמאתם את צפוי פסילי בספך ואת אפדת מסכת זהבך תזרם כמו דוה, צא תאמר לו (ישעיה ל'). וכמו שכתוב (ישעיה ב'): ביום ההוא ישליך האדם את אלילי כספו ואת אלילי זהבו וכו' לחפר פרות וכו' לבוא בנקרות הצרים וכו' הינו ישליכו תאות ממון, שהיא עבודה זרה ממש, ויטמינו עצמן בחפירות וכו', כמבאר במעשה הנ"ל. כי הממון הוא מסריח כמו צואה ממש. כמו שכתוב: תזרם כמו דוה צא תאמר לו. וכן ביוצא בזה יכולים למצא כל דברי המעשה הנ"ל במקראות וכיוצא:]

אבל עקר המעשה בלה נאמרה על קפיטל הנ"ל, כי שם היא מבארת ומרמזת בלה, אבל אין אתנו יודע עד מה, כי אם מה שגלה לנו בפרוש (הינו כל המבאר לעיל), אבל שאר עניני המעשה לא זכינו להשיג איד היא מרמזת בקפיטל הנ"ל, אבל אמר בפרוש שכל המעשה בלה מרמזת שם:

סדר המלך עם אנשיו הנ"ל הוא כך: הבעל-תפלה עם הגבור; הממנה על האוצרות והחכם; המליץ והאוהב נאמן; הבת-מלכה עם בנה; המלך והמלכה. כך הוא הסדור שלהם, והם פחינת עולם-התקון, והם עשרה דברים, ולא נחשבו בסדר, הינו שלא נחשבו (אלו העשרה הנ"ל) כפי הסדר המבאר בספרי קבלה, אבל יש דברים כגו. גם מבאר בספרים (ט), שכשהשפעת מדה אחת עוברת דרך מדה אחרת, שכשמתעכבת שם זאת ההשפעה, אזי נקראת על שם אותה

(ט) עץ חיים שער מ"ז פרק ב' ועיי"ש כיפה שעה ס"ק א.

המדה, הינו שהמדה ששם מתעכבת ההשפעה של מדה אחרת שעוברת דרך שם, היא נקראת על שם אותה המדה שבא ממנה ההשפעה, ובשכיל זה נשתנה כאן הסדר, וגם יש עוד כמה ענינים בזה המבארים להבקיאים היטב בספרים. כל זה אמר רבנו זכרוננו לברכה בפרוש.

גם הבנתי מדבריו שמרמוז בזאת המעשה מיתת המלכים ותקונם. ובין בבחינת החרפן ובין בבחינת התקון לא נאמרו בסדר העשר בבחינת הנ"ל מחמת הטעמים וענינים הנ"ל.

ועדין הדברים סתומים וחתומים, כי סוד המעשה לא גלה כלל, רק האיר עינינו בפסוקים וענינים הנ"ל, כדי שידע שיש בהמעשה סודות נסתרים גדולים ונוראים מאד, ואין אתנו יודע עד מה. אשרי מי שיוזכה להבין קצת סודות המעשיות הללו המבארים בזה הספר, כי כלם הם חדושים נפלאים ונוראים מאד מאד, עמק עמק מי ימצאנו. מה נאמר מה נדבר! מי שמע בזאת! מי ראה באלה?